

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Segon període

Sèrie C - Número 137

Dijous, 5 de juliol de 2007

Comissió d'Acció Exterior i de la Unió Europea

PRESIDÈNCIA DE L'IM. SR. MIQUEL ÀNGEL ESTRADÉ I PALAU

Sessió núm. 5

Í N D E X

Sol·licitud de compareixença

del director general de Relacions Internacionals, perquè informi del seu projecte al capdavant de la direcció general (tram. 356-00087/08) (decaiguda) (p. 3)

Sol·licitud de compareixença

de Raül Romeva Rueda, diputat al Parlament Europeu, perquè valori la seva tasca al Parlament Europeu (tram. 356-00078/08) (p. 4)

Sol·licitud de compareixença

del diputat al Parlament Europeu per Convergència i Unió, Ignasi Guardans i Cambó, perquè faci una valoració de la seva tasca al Parlament Europeu (tram. 356-00082/08) (p. 4)

Sol·licitud de compareixença

del director general de Relacions Internacionals, perquè informi sobre les línies d'actuació de la Direcció General de Relacions Internacionals (tram. 356-00083/08) (p. 4)

Sol·licitud de compareixença

de la secretària d'Afers Exteriors, perquè informi del seu projecte al capdavant de la secretaria (tram. 356-00086/08) (p. 5)

Sol·licitud de compareixença

de Carlos Kurdi Gravi, representant a Espanya del Govern Autònom del Kurdistan Sud, davant la Comissió d'Acció Exterior i de la Unió Europea perquè informi sobre la situació del Kurdistan i del seu parlament (tram. 356-00088/08) (p. 5)

Sol·licitud de compareixença

de Carlos Kurdi Gravi, representant a Espanya del Govern Autònom del Kurdistan Sud, davant la Comissió d'Acció Exterior i de la Unió Europea perquè informi sobre la situació del Kurdistan Sud (tram. 356-00095/08) (p. 5)

Compareixença

del president del Consell Català del Moviment Europeu, perquè informi sobre les línies d'actuació del consell i la mobilització de la societat catalana entorn de la construcció europea (tram. 357-00012/08) (p. 5)

Compareixença

de Bernat Joan i Marí, diputat al Parlament Europeu per Esquerra Republicana de Catalunya, perquè faci una valoració de la seva tasca al Parlament Europeu (tram. 357-00029/08) (p. 16)

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció pot ésser consultada a l'expedient de la comissió.

SESSIÓ NÚM. 5

La sessió s'obre a les quatre de la tarda i vuit minuts. Presideix el Sr. Estradé i Palau, acompanyat de la vicepresidenta, Sra. Miranda i Torres, i de la secretària, Sra. Bosch i Codolà. Assisteix la Mesa el lletrat Sr. Pau i Vall.

Hi són presents les diputades i els diputats Sra. Fortuny i Torroella, Sra. Llorens i Garcia, Sr. Morell i Comas, Sr. Pellicer i Punyed, Sr. Puigdemont i Casamajó i Sra. Ruiz i Isern, pel G. P. de Convergència i Unió; Sr. Balcells Gené, Sr. Boya i Alós, Sra. Ferrer Valls, Sra. Martínez-Sampere Rodrigo i Sra. Vilalta Sospedra, pel G. P. Socialistes - Ciutadans pel Canvi; Sr. Aragonès i Garcia, Sra. Cid i Pañella i Sr. Vendrell i Segura, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; Sr. Montanya i Mías, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya, i Sr. Milà i Solsona i Sr. Pané Sans, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Assisteixen a aquesta sessió el president del Consell Català del Moviment Europeu, Sr. Joaquim Llimona i Balcells, acompanyat del secretari general, Sr. Joaquim Millan i Alegret, i de la coordinadora, Sra. Casilda Güell Ampuero, i l'exdiputat al Parlament Europeu Sr. Bernat Joan i Marí.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Sol·licitud de compareixença de Raül Romeva Rueda, diputat al Parlament Europeu, davant la Comissió d'Acció Exterior i de la Unió Europea perquè valori la seva tasca al Parlament Europeu (tram. 356-00078/08). Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

2. Sol·licitud de compareixença del diputat al Parlament Europeu per Convergència i Unió, Ignasi Guardans i Cambó, davant la Comissió d'Acció Exterior i de la Unió Europea perquè faci una valoració de la seva tasca al Parlament Europeu (tram. 356-00082/08). Carles Pellicer i Punyed, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

3. Sol·licitud de compareixença del director general de Relacions Internacionals davant la Comissió d'Acció Exterior i de la Unió Europea perquè informi sobre les línies d'actuació de la Direcció General de Relacions Internacionals (tram. 356-00083/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

4. Sol·licitud de compareixença de la secretària d'Afers Exteriors davant la Comissió d'Acció Exterior i de la Unió Europea perquè informi del seu projecte al capdavant de la secretaria (tram. 356-00086/08). Carles Pellicer i Punyed, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

5. Sol·licitud de compareixença del director general de Relacions Internacionals davant la Comissió d'Acció Exterior i de la Unió Europea perquè informi del seu projecte al capdavant de la direcció general (tram. 356-00087/08). Carles Pellicer i Punyed, del Grup Parla-

mentari de Convergència i Unió. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

6. Sol·licitud de compareixença de Carlos Kurdi Gravi, representant a Espanya del Govern Autònom del Kurdistan Sud, davant la Comissió d'Acció Exterior i de la Unió Europea perquè informi sobre la situació del Kurdistan i del seu parlament (tram. 356-00088/08). Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

7. Sol·licitud de compareixença de Carlos Kurdi Gravi, representant a Espanya del Govern Autònom del Kurdistan Sud, davant la Comissió d'Acció Exterior i de la Unió Europea perquè informi sobre la situació del Kurdistan Sud (tram. 356-00095/08). Carles Pellicer i Punyed, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

8. Compareixença del president del Consell Català del Moviment Europeu davant la Comissió d'Acció Exterior i de la Unió Europea perquè informi sobre les línies d'actuació del consell i la mobilització de la societat catalana entorn de la construcció europea (tram. 357-00012/08). Comissió d'Acció Exterior i de la Unió Europea. Compareixença.

9. Compareixença de Bernat Joan i Marí, diputat al Parlament Europeu per Esquerra Republicana de Catalunya, davant la Comissió d'Acció Exterior i de la Unió Europea perquè faci una valoració de la seva tasca al Parlament Europeu (tram. 357-00029/08). Comissió d'Acció Exterior i de la Unió Europea. Compareixença.

El president

Molt bona tarda. Donarem inici a la comissió convocada per avui.

Alteració de l'ordre del dia

I començaríem votant les diferents sol·licituds que figuren a l'ordre del dia.

Sol·licitud de compareixença del director general de Relacions Internacionals, perquè informi del seu projecte al capdavant de la direcció general (tram. 356-00087/08) (decaiguda)

Si no ho hem vist malament, hi ha algun punt que està repetit i que, per tant, s'hauria d'anullar, no?, que és... El tercer, em sembla que està repetit amb el cinquè; per tant, doncs, el cinquè ja no el sotmetríem a votació, perquè és idèntic al tercer.

Molt bé, doncs... (*Veus de fons.*) Sí, sí, no..., és un error de la persona que ha confeccionat l'ordre del dia i que ha passat, lamentablement, desapercebut a la resta, no?, perquè si no, quan ens la van enviar amb caràcter provi-

sional, doncs, ja s'hauria pogut anul·lar. Però això a vegades passa. De tota manera, no té més importància.

———— **Sol·licitud de compareixença de Raül Romeva Rueda, diputat al Parlament Europeu, perquè valori la seva tasca al Parlament Europeu** (tram. 356-00078/08)

Molt bé, doncs, començarem amb la votació de la sol·licitud de compareixença del senyor Raül Romeva i Rueda, diputat al Parlament Europeu, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds.

Si els portaveus no volen manifestar res, passariem directament a la votació. (*Pausa.*)

Vots a favor de la compareixença?

S'aprova per unanimitat dels assistents, que som... (*Veus de fons.*) És igual..., d'acord.

———— **Sol·licitud de compareixença del diputat al Parlament Europeu per Convergència i Unió, Ignasi Guardans i Cambó, perquè faci una valoració de la seva tasca al Parlament Europeu** (tram. 356-00082/08)

Molt bé, doncs, passem, acte seguit, a votar el segon punt, que és la sol·licitud de compareixença del senyor Ignasi Guardans i Cambó, també eurodiputat, en representació del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Vots a favor de la sol·licitud de compareixença?

També s'aprova per unanimitat dels assistents.

———— **Sol·licitud de compareixença del director general de Relacions Internacionals, perquè informi sobre les línies d'actuació de la Direcció General de Relacions Internacionals** (tram. 356-00083/08)

El tercer punt fa referència a la sol·licitud de compareixença del director general de Relacions Internacionals davant la Comissió d'Acció Exterior i de la Unió Europea perquè informi sobre les línies d'actuació de la Direcció General de Relacions Internacionals. Algun portaveu..., sí..., amb representació dels grups que donen suport al Govern?

La Sra. Cid Pañella

Sí.

El president

Intervindrà la senyora Marta Cid.

La Sra. Cid Pañella

Gràcies, senyor president. És per manifestar que pel que fa referència al punt tercer i al quart de sol·licitud de compareixença, tot i que com ha estat i crec que ha de

ser habitual en aquesta comissió, que s'aproven totes les sol·licituds de compareixença, em sembla que aquesta és una sol·licitud de compareixença que després del dia 26 d'abril, quan va venir el vicepresident a explicar les línies del departament —que feia referència, concretament, a la Direcció General de Relacions Institucionals i a la Secretaria d'Afers Exteriors—, em sembla que, en tot cas, el que es demana aquí és reiterar lo que aquell dia vam escoltar.

Hi ha hagut també una interpellació recentment al Ple, una moció al Ple passat, i a nosaltres ens sembla que és més adient que el proper període de sessions se puguin realitzar unes compareixences d'aquestes persones, però perquè ens expliquen quines són les línies que estan aplicant..., o sigui, quins resultats estan obtenint. Perquè el que és lo seu capteniment sobre el que han de fer i quines són les línies d'actuació, ja ens ho van explicar al seu moment, eh?

Llavors, lo que faríem és rebutjar-les. I el pròxim període de sessions, doncs, llavors, si cal, tornariem, amb un altre redactat, a parlar-ne.

Gràcies.

El president

El senyor Pellicer ha demanat la paraula.

El Sr. Pellicer i Punyed

Sí. Gràcies, senyor president. Em sembla legítim el que diu la representant d'Esquerra Republicana. En qualsevol cas, també la considero impropcedent, en el sentit que aquesta és una sol·licitud de compareixença que es tractarà quan correspongui, eh? Per tant, el que nosaltres considerem, que s'hauria d'aprovar, com sempre s'ha aprovat, i molt bé ha dit la il·lustre diputada, per unanimitat, totes les compareixences..., ens sobta que en aquesta no es vulguin aprovar, aquestes sol·licituds de compareixença del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

I, en definitiva, el que volem és escoltar quins són els criteris del nou director general i de la nova secretaria general, perquè, com també s'ha dit, hi han hagut canvis. Nosaltres entenem que —i vam parlar-ho a l'última interpellació— hi ha hagut crisi, en aquest sentit, en el Departament de la Vicepresidència. I, per tant, el que volem és saber si el nou director general, doncs, vol continuar en la mateixa línia; escoltar, també, i conèixer, en definitiva, qui és el nou director general. Perquè em sembla que és lògic i legítim per part de..., que el Parlament escolti el nou director general.

Per tant, ens sobta moltíssim que el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana rebutgi aquesta petició de sol·licitud de compareixença, perquè, en definitiva, crec que, encara que s'hagin de reiterar alguns plantejaments, o suposem que es puguin reiterar, també ens agradaria conèixer quin és el capteniment del nou director general i de la nova secretària general en el tema de política internacional.

Per tant, nosaltres, com és evident, hi votarem a favor. No solament això, sinó perquè ho presentem nosaltres, i també perquè considerem que és lògic, legítim, i no en-

tenem l'actitud i la posició dels grups que donen suport al Govern, en aquest cas, Esquerra Republicana.

El president

Algun altre portaveu vol manifestar la seva opinió sobre aquesta qüestió? *(Pausa.)*

Molt bé, doncs, passariem a la votació.

Vots a favor de la sol·licitud de compareixença?

Vots en contra?

Doncs, queda rebutjada per 8 vots a favor i 12 en contra.

El Sr. Pellicer i Punyed

En qualsevol cas, anunciar que el nostre grup tornarà a presentar aquesta sol·licitud de compareixença. Com bé ha dit la representant..., portaveu del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, el nou període de sessions comença al setembre; per tant, ens sembla il·lògic que es voti en contra d'una sol·licitud que s'hauria pogut tractar i que s'hauria tractat, de fet, el mes de setembre. Perquè ara, com saben molt bé el president i tots els grups, el període de sessions s'acaba aquest mes.

Gràcies.

El president

Anem, doncs...

Sol·licitud de compareixença de la secretària d'Afers Exteriors, perquè informi del seu projecte al capdavant de la secretaria (tram. 356-00086/08)

...pel debat i la votació del punt quart, que fa referència a la sol·licitud de compareixença de la secretària d'Afers Exteriors del Govern de la Generalitat de Catalunya.

Si cap portaveu no vol intervenir, passariem directament a la votació. *(Pausa.)*

Vots a favor?

Vots en contra?

Sí, és el mateix resultat d'abans. Queda rebutjada per 8 vots a favor i 12 en contra.

El senyor Pellicer ha demanat la paraula.

El Sr. Pellicer i Punyed

Gràcies, senyor president. El nostre Grup Parlamentari de Convergència i Unió reitera el que ha dit abans, pel que fa referència a la secretària d'Afers Exteriors, pel que fa al que he parlat sobre el director general.

Gràcies.

El president

El punt cinquè ja hem dit que el suprimíem.

Sol·licituds de compareixença acumulades de Carlos Kurdi Gravi, representant a Espanya del Govern Autònom del Kurdistan Sud, perquè informi sobre la situació del Kurdistan i del seu parlament (tram. 356-00088/08 i 356-00095/08)

I anem, doncs, ja, per la votació del punt sisè, l'enunciat del qual diu: sol·licitud de compareixença del senyor Carlos Kurdi Gravi, representant a Espanya del Govern Autònom del Kurdistan Sud. Com que aquesta sol·licitud de compareixença també ha estat presentada pel Grup de Convergència i Unió i pels tres partits que donen suport al Govern, doncs, em sembla que ho podem votar conjuntament, si no hi tenen inconvenient els portaveus. *(Pausa.)*

Molt bé, doncs, vots a favor?

S'aprova per unanimitat.

Compareixença del president del Consell Català del Moviment Europeu, perquè informi sobre les línies d'actuació del consell i la mobilització de la societat catalana entorn de la construcció europea (tram. 357-00012/08)

I, doncs, ja entrariem en el punt següent, que és el vuitè, que és el que preveu la compareixença del president del Consell Català del Moviment Europeu. I, per tant, farem una petita interrupció de dos minuts perquè pugue sortir fora a buscar el senyor Llimona.

La sessió se suspèn a un quart de cinc de la tarda i un minut i es reprèn a un quart de cinc i tres minuts.

El president

Molt bé, tornem a reprendre la sessió.

En primer lloc, doncs, donem la benvinguda al senyor Llimona i al senyor Millan. Ja han estat altres vegades en aquest Parlament, però sempre és oportú, doncs, poder escoltar les seves aportacions, les seves opinions i els seus plantejaments, no?, sobretot el que fa referència, doncs, al Moviment Europeu. Per tant, com que ells coneixen ja la dinàmica d'aquest Parlament i els diputats també els coneixen a ells, a mi em sembla que podem, ja, entrar directament a l'exposició. Per tant, doncs, quan vulgui té la paraula per espai de trenta minuts.

El president del Consell Català del Moviment Europeu (Sr. Joaquim Llimona i Balcells)

Molt bé. Senyor president de la comissió, senyores diputades i senyors diputats, en primer lloc, en nom del Consell Català de la Unió Europea, els volia agrair l'oportunitat de comparèixer davant d'aquesta comissió del Parlament de Catalunya per explicar, bàsicament, el que és i el que fem des del Consell Català del Moviment Europeu, i també, si m'ho permeten, per aportar unes breus reflexions sobre el moment actual de la construc-

ció europea, moment en el qual, doncs, aquestes darreres setmanes, pràcticament diríem dies, doncs, s'han produït esdeveniments o fites importants.

M'acompanya en aquesta taula el senyor Joaquim Millan, que és secretari general del Consell Català del Moviment Europeu. I també, doncs, coincideix que la persona que compareix després de mi, que és el diputat europeu, fins fa pocs dies, Bernat Joan, és vicepresident, en representació d'Esquerra Republicana, del Consell Català.

El Moviment Europeu, com molts de vostès probablement coneixen, va néixer en el Congrés de l'Haia l'any 1948. I va néixer amb una ambició molt forta, que encara avui no ha estat assolida, i era la creació d'una assemblea constituent per a Europa que desemboqués en la creació d'uns estats units d'Europa. Entre les persones que van tenir un paper destacat en aquests esdeveniments podem citar el que després va ser president de la República Francesa, François Mitterrand; Macmillan, Churchill, Léon Blum, De Gasperi, Spaak i Spinelli. Per tant, el naixement del Moviment Europeu Internacional està molt lligat i molt interrelacionat amb el naixement de les organitzacions que després de la Segona Guerra Mundial han contribuït a estructurar l'espai europeu, tal com avui el coneixem.

Els diré que el Moviment Europeu va proposar crear uns estats units d'Europa, i això, doncs, es va..., jo no sé si dir «anar diluint», però, en tot cas, es va acabar convertint en la creació d'una organització internacional que ha estat important en l'àmbit –i ho és– de la cultura i dels drets humans, com és el Consell d'Europa. I, sens dubte, també va jugar un paper important en el moment, uns anys més tard, de crear la Comunitat Europea del Carbó i de l'Acer i la creació de la Comunitat Econòmica Europea i de l'Euratom, l'any 1957.

Avui –fa una setmana es celebrava a Berlín la seva reunió anual–, el Moviment Europeu Internacional segueix ben actiu, com un grup de debat i d'impuls polític de tendència federalista europea.

Al nostre país, i malgrat les circumstàncies polítiques, no es va tardar massa a constituir un Consell Català pel Moviment Europeu –un Consell Català del Moviment Europeu. L'any 49, en la clandestinitat, una sèrie de polítics i prohoms catalans, doncs, van treballar per crear una secció al nostre país d'aquest Moviment Europeu Internacional, perseguint, alhora, un projecte d'estructurar un patriotisme català i un patriotisme europeu. Entre els seus promotors..., podria citar-los tots, però m'agradaria destacar una persona que va ser president d'aquesta cambra, que és Heribert Barrera. Ell va ser un dels fundadors del Consell Català del Moviment Europeu. N'hi han d'altres, però l'esmento a ell perquè va ser president d'aquest Parlament.

Recuperada la democràcia, podríem dir que el consell, i cada vegada amb un recolzament més clar per part de les institucions catalanes –i després agrairé públicament el recolzament que cada any rebem d'aquest Parlament–, doncs, va estar presidit successivament per Adroher *Gironella*, per Joaquim Molins, per Jordi García-Petit, per Francesc Homs, per Eduard Sagarra i per Josep Verde i Aldea, i jo mateix..., tinc l'honor de presidir-lo aproximadament des de fa un any.

M'agradaria destacar-los, del Moviment Europeu, que és una entitat plural en la qual participen el conjunt de partits polítics d'aquest país. Pràcticament és una de les poques institucions, organismes que queden a Catalunya que hi són presents tots els grups polítics. Al costat dels grups polítics hi participen els sindicats, hi participen les associacions empresarials, hi participa un nombre creixent de municipis i d'entitats locals, hi participen escoles de negoci, les principals universitats catalanes, col·legis professionals i un seguit de persones que, a títol individual, volen manifestar i expressar d'aquesta manera la seva adhesió al projecte europeu. I, per tant, el Consell Català del Moviment Europeu, alhora que té un caire evidentment polític, doncs, és una representació àmplia de la societat civil catalana, i des de sempre s'ha procurat i es continua procurant que pugui actuar com a vehicle de la vocació europeista, europea i europeista, del nostre país.

El consell es mou amb un pressupost que per a l'any 2007 se situa lleugerament per damunt dels 115.000 euros. I es nodreix, en primer lloc, d'una subvenció nominal que cada any, doncs, el Parlament ens aprova, a càrrec dels pressupostos de la Generalitat, de 48.000 euros; també hi ha una important subvenció de la Diputació de Barcelona, i després les quotes del conjunt de membres, dels municipis, col·legis professionals, etcètera, i, alhora, subvencions d'altres organitzacions i entitats, de fora del país, de la Unió Europea, de les institucions comunitàries, i també, doncs, d'empreses privades. I he de dir amb orgull, i en tot cas el mèrit és poc meu perquè això succeeix així des de fa molts anys, que és de les seccions del Moviment Europeu Internacional que té una major part del seu pressupost dedicada a activitats; és a dir, del que gastem –i els puc donar el detall del que vulguin–, la major part del nostre pressupost el gastem a fer activitats de diversa naturalesa.

I les fem en base al que entenem que és la funció d'aquest consell català, i que la veiem com una funció doble. D'una banda, l'actual, com una corretja de transmissió de la realitat europea cap a la ciutadania, com un factor, com un engranatge d'apropament mutu. I això ens ho permet i ens ho facilita la composició plural del consell; composició plural tant des del punt de vista ideològic com des del punt de vista dels àmbits de la societat que el consell representa i recull com a membres. Tenim, com els deia fa uns instants, el món acadèmic, tenim el món universitari, el món sindical, el món econòmic, per descomptat el món local, i evidentment, doncs, també els partits polítics, i també tot un seguit d'entitats de caràcter europeista. I amb això entenem –i hi treballem en la mesura de les nostres possibilitats– que contribuïm a pal·liar un dèficit d'interès pels temes europeus que és una realitat recurrent, no només al nostre país, sinó al conjunt de la Unió Europea.

Hi ha una dada que és significativa i alhora preocupant: l'any 1979, vostès saben que hi van haver les primeres eleccions al Parlament Europeu; en una cambra que tenia unes facultats i unes competències molt reduïdes, com sap bé el senyor Bernat Joan, doncs, va votar més del 60 per cent del cens, i si en traguéssim la Gran Bretanya, que hi va votar un 36 per cent, ens n'aniríem gairebé a un 70 per cent del cens. A les darreres eleccions, les del 2004, doncs, la participació electoral –i al nostre

país, doncs, malauradament, no va ser una excepció en aquest sentit— es va situar a l'entorn del 40 per cent, i a més a més en un Parlament que té molt més poder, que realment comparteix el poder legislatiu amb el consell i que ha agafat un pes polític molt notable i que és una instància, doncs, que en tots els debats europeus s'escolta i fa sentir la seva veu.

Per tant, entenem que una de les funcions que hem de complir i que mirem de complir en les nostres possibilitats és despertar, desvetllar l'interès de la ciutadania d'aquest país pels temes europeus. I, per fer això, és molt important desenvolupar les relacions amb els municipis, amb el món local, que és l'esfera de més proximitat de la ciutadania, i allí, doncs, podem també apropar més la realitat europea.

I, d'altra banda, també ha estat una constant del Moviment Europeu Internacional, i del Consell Català per descomptat, doncs, interpel·lar les institucions europees i, quan convingui, interpel·lar-les amb to crític. És a dir, quan es produeix un debat, quan es produeix un esdeveniment, quan un text que ha de renovar la Unió Europea, doncs, ens sembla que no és prou ambiciós o que no recull les aspiracions o catalanes o europeistes, o catalanes i europeistes alhora, doncs, òbviament, ens pertoca promoure un cert debat, i un cert debat crític, i inclús proposar accions concretes en sectors determinats.

I això ens porta a fer tota una sèrie d'activitats al llarg de l'any. I miraré de ser breu per no esgotar la seva paciència, però sí que m'agradaria destacar-ne algunes. Algunes que són reiteratives, és a dir, que cada any les mantenim, i des de fa anys. Precisament aquesta mateixa sala, doncs, des de fa quinze anys concretament, acull les jornades que cada mes de gener, aprofitant les vacances parlamentàries i aprofitant les facilitats i la col·laboració que rebem d'aquesta cambra, fem entorn un tema europeu. L'últim debat que va haver-hi —es va fer a finals d'aquest mes de gener— va ser sobre els cinquanta anys dels tractats de Roma. I vam comptar amb l'expresident de la Generalitat, el molt honorable senyor Jordi Pujol; amb el secretari d'Estat de la Unió Europea, Alberto Navarro, que va anticipar moltes de les coses que després han passat —i concretament el que va passar la setmana passada a Brussel·les—, i amb un europeista important, menys conegut a casa nostra però important, que és Paul Demaret, que és el rector del Col·legi d'Europa.

Un altre acte tradicional, al qual alguns de vostès assisteixen de forma, doncs, repetida des de fa anys, és el concert que entorn del Dia d'Europa fem, buscant un motiu europeista. Enguany vam fer *La Venta focs*, vam fer... (*rialles*), la va interpretar l'Orquestra Simfònica del Vallès —malament si ho haguéssim fet nosaltres i, sobretot, si ho hagués fet qui els parla— a L'Auditori. I es va fer, com sempre, entorn del Dia d'Europa. Pensem, doncs, que és una manera de celebrar l'aniversari del discurs de Schuman, lligant cultura i construcció europea, és a dir, posant en relleu un dels aspectes notables i dels quals podem estar més legítimament satisfets, que és la contribució europea al desenvolupament cultural.

I després —i, si sobre aquest punt volen més informació, Joaquim Millan els la podrà ampliar—, doncs, aquest any hem fet la setena setmana d'Europa als municipis. Cada

any, i aquest any, a més, és un *crescendo*..., més de vint municipis i consells comarcals han participat en la celebració del Dia d'Europa amb actes de naturalesa molt diversa: des de col·loquis fins a actes de caràcter més lúdic o actes de caràcter simbòlic, no? És una pena que un dels acords a què s'hagi arribat la setmana passada a Berlín és suprimir els símbols europeus en el nou tractat. Doncs bé, ens sembla que hissar la bandera europea en un municipi és un acte que té la seva importància; naturalment, simbòlica, però que té la seva importància. I, a més, aprovem una declaració, i aquesta declaració és aprovada i assumida per tot un seguit de municipis, d'ajuntaments del nostre país, de Catalunya.

A banda d'aquests tres actes que cada any es fan, doncs, en els darrers mesos vam fer un acte d'homenatge conjunt a dos europeistes que tristament ens van deixar l'any passat, que eren Anton Cañellas i Antoni Gutiérrez Díaz, el mes de desembre vam fer un acte on van participar el síndic de greuges, l'exdiputada europea Concepció Ferrer i l'historiador Josep Maria Ainaud de Lassarte, doncs, per retre homenatge a la trajectòria de dues persones que, des de posicions ideològiques ben allunyades, van treballar sempre per aquest binomi Catalunya - Europa, sempre col·laborant amb el Consell Català de la Unió Europea, però, en tot cas, en moments molt difícils per a aquest país, doncs, van posar de forma conjunta aquests dos ideals, aquests dos projectes, i van treballar-hi.

Vam coorganitzar i vam participar en l'acte de commemoració del cinquanta aniversari dels tractats de Roma, que es va fer a la Torre Agbar, que va ser un acte prou brillant, el 23 de març, pràcticament coincidint..., i que va comptar, doncs, amb la participació de les primeres autoritats catalanes, espanyoles i europees.

El 31 de maig vam fer un col·loqui, cada any fem un col·loqui, amb diputats i diputades europeus entorn del 9 de maig, i sempre ens aporta una reflexió prou interessant sobre com es veu des del Parlament el moment de construcció i debat europeu.

En un altre terreny, que és el de les publicacions, i em consta que vostès les reben —i, en tot cas, si fos el cas que algú de vostès no les ha rebut els les enviariem amb molt de gust—, hem posat en funcionament una publicació breu que l'anomenem «Deu preguntes i respostes sobre Europa», n'hem editat quatre: sobre el Partenariat Euromediterrani, sobre l'Europa de les regions, sobre els municipis i sobre la immigració. Sobre la immigració el vam presentar fa pocs dies al Col·legi d'Advocats, amb un gran èxit de públic, perquè el tema, evidentment, provoca un interès. Hem editat un llibre sobre tractats i constitucions europees, un llibre escrit per l'antic president, Josep Verde Aldea. Ens va semblar que en el moment del debat constituent era important demostrar que hi han hagut, des de després de la Segona Guerra Mundial, diversos intents de fer tirar endavant una constitució europea. I, a part d'això, doncs, participem en innumbrables taules rodones.

De cara al futur, doncs, òbviament, la nostra voluntat és implicar-nos i col·laborar en el major nombre d'entitats i institucions possibles. I estem, doncs, a punt de tancar un acord amb el Cidob per col·laborar amb el programa Europa del Cidob i organitzar actes conjuntament.

Tenim un gran interès –i això ha quedat interromput pel procés electoral local de fa poques setmanes–, doncs, a estendre la col·laboració estable que tenim amb la Diputació de Barcelona al conjunt de diputacions del país, perquè ens sembla que és important que les activitats del consell es facin a tot el territori de Catalunya, i hi ha una certa tendència a concentrar-les, no només a la ciutat de Barcelona, sinó a les comarques de Barcelona, i ens agradaria, doncs, que hi hagués més activitat a Girona, més activitat a Lleida i més activitat a les comarques de Tarragona.

I un tema..., tots ens fan molta il·lusió, però n'hi ha un que ens fa molta il·lusió perquè pensem que cobreix un dèficit, si més no històric: que estem col·laborant amb l'edició de la versió catalana de les memòries de Jean Monnet, que és un llibre absolutament fonamental, que és un llibre que no es troba en cap idioma, en català no existeix, i ens sembla, en fi, que és un llibre que és d'interès del país que estigui fet en la nostra llengua pròpia. I tenim ja lligats els drets d'autor, tenim el traductor i tenim l'editorial, que està disposada, doncs, a col·laborar en aquest projecte.

I, en tot cas, aquestes són, una mica, les nostres activitats, però, òbviament, doncs, estem a la disposició d'aquesta cambra per qualsevol tema que pugui ser del seu interès.

(Pausa.)

Acabaré en cinc minuts, però sí que voldria fer una molt breu reflexió sobre el moment actual de la construcció europea, perquè ens sembla, doncs, que com a Moviment Europeu i com a consell català ens hi hem de pronunciar i, si més no, hi hem d'estar vigilants. I, a més, tots vostès coneixen molt millor que jo mateix que el nou Estatut atorga a la Generalitat i, per tant, al Parlament, doncs, la facultat o la competència de dialogar i d'intervenir, d'acord amb l'Administració, amb el Govern de l'Estat, en el que és el procés de reforma dels tractats. I com que estem a les portes d'un procés de reforma que a més a més existeix la voluntat que passi molt ràpidament, doncs, òbviament, des del consell català estem a la disposició de les institucions públiques d'aquest país per animar qualsevol tipus de debat i per implicar la ciutadania en aquest tema.

En tot cas, nosaltres valorem positivament la construcció europea. Ha estat un èxit i un encert extraordinari. Diríem, el que s'invoca amb més freqüència és que ha permès cinquanta anys sense guerres entre els membres de la Unió Europea i el és cert, doncs, és que ha tingut una capacitat d'atracció notable. No és ociós recordar que l'any 1950, quan es van crear les comunitats europees, a Europa hi havien tres models d'integració. Un, el que pretenia imposar la Unió Soviètica, i que va imposar la Unió Soviètica durant una sèrie d'anys. L'altre, el model estrictament comercial de la Gran Bretanya; l'any 1960, la Gran Bretanya va crear l'EFTA, l'Associació Europea de Lliure Comerç. I el model comunitari, que era un model que, òbviament, com ens recorda Schuman en el seu discurs, doncs, comença amb passos petits, comença per l'economia, però amb una vocació d'avançar cap a la política.

Doncs bé, cinquanta anys més tard, el model que s'ha acabat imposant és aquell que no es volia imposar, sinó

aquell que es proposava, no? I, pràcticament, el somni de De Gaulle de construir una Europa dels Urals a l'Atlàntic, doncs, ha reeixit. Inclús hem anat més lluny: De Gaulle no comptava massa amb la Gran Bretanya, i s'hi va incorporar, no? Per tant, dels Urals, també a l'Atlàntic, però una mica més lluny probablement del que ell pensava. I per al nostre país, doncs, ha estat no només un factor de desenvolupament econòmic i social i de modernització, sinó també d'estabilitat política molt important, no?

Hi ha hagut, aquests darrers anys, una certa paràlisi... Hi ha hagut una gran ampliació: hem passat de quinze a vint-i-cinc, a vint-i-set. I hi han tres estats candidats –no ho hem d'oblidar–, tres estats candidats, que són Macedònia, Croàcia i Turquia. Turquia és candidat, no és precandidat, sinó que ja és candidat. Ho dic perquè aquest és un debat que sovint es té. Però sí que hi ha hagut una certa paràlisi amb l'intent que es va llançar amb la famosa Cig, amb Laeken el 2001, amb tot el debat, amb la convenció europea, de reformar d'una forma més potent i més profunda que anar posant pegots ens els tractats..., i crear o elaborar un tractat constitucional europeu. Vostès coneixen perfectament la situació, i per tant no hi entrarem. Però sí que a Berlín es va donar un pas, diríem, dins una orientació pragmàtica, per sortir de l'*impasse* en el qual ens trobem. El tractat constitucional es va aprovar a Roma l'octubre del 2004 i, d'acord amb el que estableix el mateix text, hauria hagut d'entrar el 2 de novembre del 2006 en vigor, i, òbviament, això no ha estat així. A Berlín s'ha aprovat un mandat amb caràcter d'urgència de constituir una conferència intergovernamental abans que acabi aquest mes de juliol; s'ha mantingut l'essencial de les reformes que introduïa el tractat constitucional, però sí que hi han algunes coses, home, que ens poden invitar a una certa reflexió, inclús a una reflexió preocupada.

Primera, i potser els sorprendrà el que els diré: a mi em preocupa i em decep que s'hagi abandonat la denominació de tractat constitucional, perquè és cert que no era una autèntica constitució el que s'havia aprovat, però, si més no, quan els caps de govern i d'estat es van posar d'acord a utilitzar el terme «constitucional», al darrere d'aquest d'acord hi havia una voluntat política de plantejar-se una estructura més ambiciosa, no?, i això s'ha abandonat.

I, d'altra banda, des d'un punt de vista... –jo sóc jurista i ensenyo dret comunitari a la universitat–, des d'un punt de vista de l'estructura de tot plegat, el tractat constitucional posava ordre; ara no, ara es manté el Tractat de la Unió Europea, i després el que en diuen «el tractat de funcionament de la Unió», que és el tractat actualment de les comunitats europees, es passa a denominar d'aquesta manera.

A nosaltres què és el que ens interessa i el que Berlín, reunit el Moviment Europeu Internacional, va aprovar fa escassament deu dies? Doncs, els que ens interessa i el que vam aprovar és que el procés d'elaboració d'aquest nou tractat no es sostregui d'un cert debat públic. No es pot convocar una nova convenció. I jo crec que hi ha una urgència, i en això estic d'acord que aquesta situació se superi. Hi han hagut reaccions, com la de Polònia, que inviten a una certa reocupació. Per tant,

tampoc hem de posar molts pals a les rodes, però sí que alguns aspectes d'aquest nou tractat siguin publicitat; és a dir, que els debats que es facin siguin públics. I des d'aquest punt de vista, doncs, en el moment i en la circumstància que les institucions d'aquest país, i en particular aquest Parlament, ho desitgin, doncs, en el Consell Català del Moviment Europeu hi trobaran un aliat i una entitat disposada a organitzar debats i a portar-los a tots els nivells, des dels més sofisticats i els més tècnics fins als més apropats i més generals, i que tinguin efectes sobre el major nombre de persones.

Res més, i moltes gràcies per la seva atenció. I, òbviament, doncs, estic a la seva disposició.

El president

Moltes gràcies, senyor Llimona, per la seua intervenció. I ara, abans de donar la paraula als portaveus, permetin-me que d'una forma breu també doni la benvinguda a la senyora Casilda Güell, que no és present a la Mesa, però sí que és present a la sala, i que també, d'alguna manera, participa de la compareixença.

Senyor Pellicer, és el seu torn. Quan vulgui.

El Sr. Pellicer i Puyed

Moltíssimes gràcies, senyor president. Bé, en primer lloc, donar la benvinguda i agrair també la intervenció clara que ens ha fet el ponent, el senyor Joaquim Llimona, president del Consell Català del Moviment Europeu. També agrair la presència del senyor Joaquim Millan, en tant que secretari general del consell, i també, que encara que no estigui a la Mesa, com s'ha dit, de la senyora Casilda Güell, com a coordinadora del consell. Per tant, agrair aquesta intervenció de la compareixença.

Vostè ens ha parlat d'Europa, del consell. Ens ha parlat, al començament..., he pres nota que quan es va fundar la Unió Europea es volia crear –i ho diu vostè molt gràficament– uns estats units d'Europa, no? Les coses han canviat, han canviat bastant des del moment fundacional fins ara, i aquests canvis, doncs, els hem vist en el temps, que potser s'ha anat diluint una mica la idea inicial cap a una situació més feble, no?, d'afebliment, en definitiva. Per tant, tot això, en el temps i en els anys, ha fet necessària la constitució de moviments com el que vostè presideix.

Aquí, doncs, sí que voldria felicitar-los per l'excel·lent dinàmica que porta el Consell Català del Moviment Europeu, amb les activitats que vostè ha anat explicant, la funció que vostès estan fent, i també per les jornades que, any rere any, es van desenvolupant aquí al Parlament, en el qual podem constatar la necessitat de parlar d'Europa, no? Parlar d'Europa, i aquest que..., voldria fer un esment del que vostè ha dit com a objectiu principal, no?, de despertar l'interès pels temes europeus.

Jo celebro que el consell tingui aquest interès, aquesta vocació, i que faci aquesta crida a parlar d'Europa, a conèixer Europa de més a prop i de donar aquesta funció més didàctica i participativa, perquè, el que sí que és cert és que encara hi ha un desconeixement, i també un cert desconcert, sobre tot el tema europeu. Aquí en parlem, però al carrer, les persones que no estan tan

avesades en temes del dia a dia europeu, doncs, sí que ho veuen, certament, com una situació desconcertant, a vegades. Ho hem pogut veure fa pocs dies amb el tema de Polònia.

Vostè ens parlava de la posició d'Europa en el tema d'avançar en la integració, però també és veritat que..., aquí voldria fer la primera pregunta: voldria conèixer quina és la posició, sobretot del moviment, quin criteri creu que s'ha d'adoptar sobre el tema de Polònia, no?, un país que acaba d'entrar-hi fa poc i que automàticament es permet, doncs, el luxe de vetar, pràcticament, o d'imposar la seva posició, no?

També ens agradaria, en la mateixa línia, conèixer la posició de l'entrada de Turquia, perquè, si ens passa això amb el tema de Polònia, ens agradaria saber també què ens podria passar amb el tema de Turquia i, en definitiva, quina és la posició sobre aquest tema, o amb els països dels Balcans.

Perquè aquí ens ve una pregunta automàtica: quins són els límits d'Europa? Europa té límits, o hem de fixar els límits? Hem de posar un fre a aquests estats units inicials que es volien crear, o ens n'hem anat més enllà i la cosa se'ns en va de mare? Per tant, volíem saber aquesta posició.

I vostè també ens ha parlat sobre el tema del tractat. Aquests dies hem pogut veure i escoltar i llegir sucintament i de manera clara quina és la posició sobre el tractat. És aquesta una posició política o una posició necessària? És a dir, ens n'anem a buscar una solució a un problema polític, o anem a buscar una solució per a Europa? Fa pocs dies, fa pocs mesos, venia aquí en compareixença, la mateixa que fa vostè, l'exministre francès Védrine, i ens parlava precisament d'això, de l'afebliment del tractat o constitució. Vostè ho acaba de dir també: la constitució ens donava més força. El tractat ens afebleix? O és una solució només perquè no ens acabem d'entendre?

Jo voldria conèixer una mica aquesta posició del consell sobre aquest tema. Tenim força real, tindrem força real amb aquest tractat? I, en definitiva, conèixer també, finalment, en aquesta última qüestió, quina és la posició de Catalunya en aquest moment entorn d'Europa. Vostè ha fet aquí una oferta, que com a parlamentaris i com a Grup Parlamentari de Convergència i Unió li agrairim, perquè ens sembla que és importantíssim que hi hagi aquesta crida a la participació, més quan el nou Estatut ens dona la possibilitat d'intervenir en el tema europeu i en el tractat. I és aquí on també m'agradaria aprofundir una mica més en aquest àmbit, no?

En definitiva, vostè ha tocat temes importants amb el tema de la seva compareixença. I jo també voldria acabar d'aprofundir en aquests temes. Els resumeixo: fronteres d'Europa, Turquia, Polònia, Balcans i el tema del tractat.

I una darrera cosa: sobre el paper de Catalunya com a frontissa, com a país frontissa entre la Mediterrània i la Bàltica, també m'agradaria saber la posició, i si estem ben enfocats en aquesta política que podem portar en el futur.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor Pellicer. Ara és el torn de la senyora Pia Bosch, en representació del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Quan vulgui.

La Sra. Bosch i Codolà

Moltes gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputats, senyor Llimona, senyor Millan, senyora Güell, en primer lloc, moltes gràcies per ser avui aquí. Els voldria donar la benvinguda, també, en nom del meu grup parlamentari i agrair-los la brevetat i la claredat, totes dues coses, no?, perquè ha estat així la seva intervenció.

No podem deixar passar, encara que sigui reiteratiu, l'ocasió que ens dóna la seva compareixença avui aquí per mostrar el nostre reconeixement i el nostre agraïment i el nostre respecte per la tasca que fa el Consell Català del Moviment Europeu, que ens sembla, doncs, que és una tasca que, si no la fes el consell l'hauria de fer algú altre; és, evidentment, necessària i és una mostra de l'àmplia i de l'estesa vocació europeista de la societat catalana. I, a més, deixin-me dir que com a socialista i gironina em sento molt orgullosa que el primer president del consell fos un il·lustre socialista gironí, Enric Adroher *Gironella*.

El nostre respecte i el nostre reconeixement, els deia, per la seva tasca i per la composició tan plural del consell, que davant d'una situació que a vegades provoca, doncs, laments o, diguem-ne, queixes, sense massa després acció de correcció, davant d'aquest lament pel desinterès per la causa europea, el consell, el que fa és una acció decidida, una acció valenta i una acció contínua per assolir aquest objectiu, que és el de desvetllar l'interès de la societat catalana pels temes europeus.

Per tant, la nostra felicitació per tota la seva activitat, especialment per la jornada que fan cada any en aquest Parlament, i que aquest any, com en altres anys, va tenir un gran èxit i hi havia *overbooking* en aquesta sala. I no n'hi havia per menys, perquè realment jo crec que van ser d'un gran interès totes les ponències que s'hi van presentar, totes. Jo crec que la del secretari d'Estat va ser-ho especialment. Perquè ens va plantejar, el senyor Navarro, amb molta claredat, les diferents perspectives que hi havia i que podia haver-hi, doncs, al llarg dels següents mesos. I ha estat així. Han estat confirmades pels fets, les paraules del senyor Navarro. Per tant, per molts dels assistents va ser summament aclaridora aquesta jornada del mes de gener.

Ens deia, ens recordava vostè que l'Estatut de Catalunya ens dóna al Govern i al Parlament la potestat, la possibilitat i gairebé, una mica, l'obligació de manifestar-nos amb les modificacions que tingui el Tractat de la Unió Europea. I, per tant, doncs, aquest Parlament és conscient que en algun moment haurem de pronunciar-nos-hi amb relació a la situació actual, al moment actual.

Per tant, és molt interessant que des del seu punt de vista ens vinguin a parlar d'aquest tema. Ens vinguin a parlar d'aquest paper d'Europa, de quin ha de ser aquest paper d'Europa en un entorn creixentment globalitzat. I ens vinguin a parlar de quina és la seva visió de la solució que sembla que està intentant tirar per una via del mig, entre l'ambició que havia tingut el tractat constitu-

cional i l'extrem pragmatisme al qual alguns dels països europeus, doncs, voldrien tendir. L'opció, evidentment, ha de ser una opció que ha d'intentar tenir el consens suficient. Per tant, ha de tirar per la via del mig.

El nostre temor, el temor del nostre grup és que l'excés de pragmatisme ens faci perdre alguns dels grans horitzons i dels grans objectius de la Unió Europea. Allò que la declaració de Laeken en deia «fer de la Unió Europea un far pel futur del món». Potser són paraules molt, diguem-ne, extremament ambicioses, però que, per descomptat, són el símbol o són la manera d'expressar una voluntat que hi ha en molts ciutadans europeus de fer de la Unió Europea una potència mundial. D'acord. Però que lluita per emmarcar èticament la globalització i lligar-la a la solidaritat i al desenvolupament sostenible.

Per tot això els voldria, doncs, reiterar el nostre agraïment, la nostra felicitació. Però també fer-los una pregunta, i és: quina és la seva opinió amb relació a com ha d'enfocar la societat catalana..., com s'ha de posicionar la societat catalana? I potser jo els ho demano més des del moviment, doncs, associatiu, des del moviment social, aquest posicionament a davant d'aquesta modificació del tractat. Quina és la seva opinió?

I per últim, doncs, fer-los un prec, i és que compleixin, si us plau, amb aquesta voluntat de descentralització de les activitats del consell català. Segur que els ciutadans de Catalunya que no viuen a Barcelona els ho agraiem. (*Rialles*.)

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora Bosch. Ara és el torn de la senyora Marta Cid, en representació del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

La Sra. Cid i Pañella

Gràcies, senyor president. Bona tarda. I deixin-me també donar-li la benvinguda en nom del meu Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya a vostè, senyor Llimona, també al senyor Millan i a la senyora Güell. Gràcies, també, per la seva exposició, jo diria, per la brevetat d'aquesta i per la claredat amb què l'ha exposat; algunes de les coses potser jo les he intuït, i vostè no les ha acabat d'afirmar, no?

Però, certament, quan vostè deia que la seva constitució –que data del 49, si no ho recordo malament– ja era una mostra claríssima de la vocació europeista d'aquest país... Perquè a més a més es va constituir a París, eh?, amb la situació que es va constituir. Per tant, això, jo crec que n'és un clar element a tenir present, que a més a més ha estat sempre, aquest, un consell plural. I per això tenen, jo crec, un alt valor totes les seves aportacions. I que, a més a més, s'han dedicat, i s'estan dedicant, a fer una tasca d'impulsar el debat, de difondre informació i d'estimular la participació; un element que ha preocupat des de sempre tot el procés de construcció europea, el de la participació. Perquè no oblidem que els inicis del consell que vostè representa eren els que eren.

L'ideari que vostès representen és un ideari on paraules com..., bé, «la veritable construcció d'una Europa po-

lítica», «l'Europa federal», «on sigui realment Europa un actiu de cooperació i de pau entre tots els pobles», «on els ciutadans europeus siguin els protagonistes», etcètera. Això forma part del seu ideari. Per tant, és lògic que l'element participatiu i, per tant, l'aproximament a la ciutadania hagi estat i sigui un dels principals elements de la seva tasca. A qui hem d'agrair-ho, entre altres coses, perquè segurament en els inicis de la construcció europea, els estats més aviat no tenien aquestes polítiques que vostès tenen al seu ideari. I hi havia una altra cosa de rerefons. Jo crec que al final ens està passant factura. I un clar exemple és el que ha passat recentment, no?, a Berlín.

És clar, en una Europa que es va iniciar en un procés de construcció veritablement –potser volgutament– allunyat de la ciutadania, ara es fa difícil acabant-la apropant i fer-nos-en a tots copartípcips. Almenys és una humil opinió per part meua i des del meu grup.

Per tant, quan vostè deia, fa un moment, parlava d'aquesta orientació pragmàtica... Jo crec que vostè també ho deu fer amb certa preocupació, no?, de quina factura, aquest pragmatisme, ens està passant, perquè potser ha sigut aquest pragmatisme el que ens ha portat que un tractat que havia de ser constituent ja no ho és, i també a un tractat en què en aquests moments a mi i, veritablement, al nostre grup el que ens preocupa i del que li voldríem demanar l'opinió –i seré breu en la meua intervenció– és que, si realment acaba sent un tractat que no és constituent i que potser no té o no acabarà tenint la ratificació per referent d'un ciutadà, quina legitimació democràtica té de construcció europea.

Aquesta seria la meua pregunta. Ja sé que potser en tindríem per a una conferència, senyor Llimona. Però, realment, a nosaltres el que ens preocupa és aquesta Europa dels ciutadans, aquesta Europa de la proximitat, que vostès com a Consell Català del Moviment Europeu tenen la possibilitat de tenir com a interlocutors, tant a les institucions europees com a les institucions més properes a la ciutadania, ja sigui en associacions, entitats o municipis, no? I que, realment, amb aquesta construcció hi ha una voluntat per part, jo diria, de tots els actors d'aquest procés. Fins i tot, i aquí vull cloure, no?, en el que fa referència al Parlament Europeu..., la voluntat de ser, de construir..., realment, quina legitimitat pot acabar tenint un tractat europeu que no sigui un tractat amb el corresponent, diríem, recolzament per part de la ciutadania a nivell europeu.

Realment, també, com aquí s'ha dit, la construcció europea ha estat plena, potser, de dificultats, i possiblement des d'una Europa més aviat d'entesa econòmica s'ha volgut fer el salt cap a l'Europa més política, més del ciutadà –cosa que nosaltres compartim plenament–, però que també, segurament, s'ha vist complicada per relacions, diríem, internacionals - bilaterals de determinats països que encara la compliquen una mica més, no?

Bé, tot plegat, li reiteraria aquesta preocupació per part nostra, i saber quina és la seua opinió d'aquesta legitimitat constructiva, si no la recolza la ciutadania europea.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora Cid. Ara és el torn del senyor Jordi Montanya, en representació del Grup Parlamentari del Partit Popular.

El Sr. Montanya i Mías

Bé. Gràcies, president. Nosaltres també felicitem, lògicament, i agraïm la presència tant del president com del secretari general del Consell Català del Moviment Europeu en aquesta comissió.

En línies generals creiem, i pel que fa al meu grup parlamentari, que les qüestions que més ens podien cridar l'atenció ja han estat plantejades pels portaveus dels diferents grups que ja han intervingut. Per tant, ens centrarem en dos o tres qüestions molt concretes.

S'ha parlat aquí de la possible ampliació, possible entrada de Turquia a la Unió Europea; que això, doncs, lògicament, suposaria una situació absolutament diferent de la que ara per ara és Europa. Que, així i tot, creiem que des del 2004 fins a l'actualitat, doncs, ja hi ha hagut un canvi importantíssim, no?, passant de l'Europa dels quinze a la dels vint-i-set. I, per tant, ens agradaria saber quin és el seu capteniment, el seu punt de vista sobre la possible –possible– ampliació cap a Turquia, que sembla que estigui, en certa manera. ara per ara..., potser «vetada» és excessiu, no?, però pel que fa als interessos d'Alemanya en concret.

Nosaltres creiem també que l'última ampliació que hi ha hagut ja ha generat –l'entrada de Bulgària i Romania– un canvi, si més no, en la idiosincràsia de la Unió Europea. Estem parlant de cultures i de societats molt diferents a les que formaven part fins aleshores, fins abans de l'1 de gener del 2007 del que era Europa.

I nosaltres ens preguntem si... Jo crec que he entès que al començament de la seua intervenció parlava vostè, doncs, d'un ideari federalista, no? Des del Consell es veu o es té la visió, o es voldria tenir, o es voldria que fos la Unió Europea una regió federalista. En haver-hi tanta discrepància i tantes diferències, ètniques, culturals, econòmiques, per què no dir-ho?, això, lògicament, dificulta un possible ideari federalista i ens n'anem més a una visió més comercial i mercantil del que és ara per ara la Unió Europea, que això, lògicament, doncs, amb les sollicituds d'adhesió dels nous països, no tan sols de Turquia i Macedònia, sinó que també tenim entès que hi ha la sollicitud d'Albània, de Bòsnia, de Sèrbia, de Montenegro, no? Això ja crearia una pluralitat, més de la que ara per ara conforma la Unió Europea. I quan es parla d'una visió federalista d'Europa..., jo crec que s'ha de buscar el màxim de vincles d'unió entre aquest federalisme. I no creiem que aquestes ampliacions dutes a terme últimament, o la possible incorporació de països com Turquia puguin fer possible aquest ideari federalista que molts volem per Europa, o voldríem que fos Europa.

També s'ha posat de manifest l'entrada de Polònia. Jo crec que l'entrada de Polònia –ho creiem des del meu grup parlamentari..., no voldria ara... L'entrada de Polònia ha generat..., jo crec que s'ha fet palès amb aquestes últimes, darreres setmanes, el fet d'un cert complex de certs països que formem part de la Unió Europea *versus* el que

han estat els motors de la Unió Europea. I en aquest cas, l'entrada d'un tercer país, en aquest cas Polònia, amb una cultura europea diferent, doncs, jo crec que el que ha fet és, potser, posar al descobert un cert complex d'inferioritat d'algun país *versus* el que ha estat fins ara la Unió Europea. Perquè, en definitiva, el que ha fet Polònia és defensar aferrissadament els seus interessos, que diguéssim de passada, doncs, també han beneficiat algun altre país. Per tant, nosaltres ho veiem més com una possible posada al descobert d'unes carències o d'un cert sentiment..., o d'un cert complex d'inferioritat, doncs, que s'ha tingut, repeteixo i no cal dir els països, envers els grans motors d'Europa com França i Alemanya, no?

Per altra part, també ens congratulem.... Ha posat de manifest, i això ens ha agradat, especialment per qüestions d'origen geogràfic i de residència... Les actuacions del Consell tenen previst fer-les extensives a la resta de Catalunya, i no tan sols exclusivament centralitzades a l'àmbit de Barcelona.

I amb això nosaltres ja finalitzaríem la nostra intervenció, perquè creiem que les altres qüestions ja han estat posades de manifest.

Sí que ens sorprèn, per reduït, el pressupost del consell; ens ha cridat especialment l'atenció. I més ara, que estem en plena *vorágine* de fitxatges, doncs, ens crida l'atenció que hi hagi un pressupost tan, creiem, reduït. Si més no, ens ha semblat poc ambiciós.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor Montanya. Ara correspon al senyor Salvador Milà, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds. Quan vulgui, senyor Milà.

El Sr. Milà i Solsona

Moltes gràcies, senyor president. (Veus de fons.) Senyor Llimona, senyor Millan, agrair-los especialment el seu paper de, diria, òrgan consultiu d'aquesta comissió. I demanar-los que continuïn col·laborant amb nosaltres en el procés que s'obre ara en la construcció europea i en la implicació de Catalunya en aquest procés.

Li vull agrair molt especialment la menció que ha fet a la memòria de l'Antoni Gutiérrez Díaz i, naturalment, de l'Anton Cañellas, per la part que em toca. I, especialment, també ressaltar l'amistat que a l'Antoni l'unia amb en Joaquim Millan, pel qual vull expressar aquí que sentia una admiració extraordinària.

Jo he pensat, sincerament, quan els sentia, què diria l'Antoni Gutiérrez Díaz ara, no?, en aquest moment del procés de la construcció europea. I vull rescatar dues o tres idees fonamentals per demanar-los la seva col·laboració, i també per plantejar aquesta reflexió en l'àmbit d'aquesta comissió arran de la seva compareixença.

Jo crec que la primera i fonamental en què vostès tenen un gran paper a jugar a Catalunya és a refer la unitat dels europeistes, del «sí» i del «no». Ho repeteixo, aquest és el primer repte que tenim; no preguntar-nos ara: «Què passarà –ai las!– amb una constitució o amb un tractat que deixa de ser constitucional?», sinó dir:

«Escolta, com ho podem fer perquè el moviment europeista que va contribuir a la recuperació democràtica del nostre país, que Catalunya té un sentiment profund, recuperi la unitat de tots els europeistes, els que van estar al costat del «sí» i els que van estar al costat del «no»?» I ja saben que a vostès amb això no els amago re dient que jo, malgrat que sóc portaveu d'Iniciativa per Catalunya Verds i assumeixo la posició que va tenir el meu partit, jo sóc un ferm europeista i vaig estar pel «sí» des del primer moment.

Però creiem sincerament, des del nostre grup, que això ja està superat, que hem de refer la unitat dels europeistes. I els expressaré i diré públicament aquí una cosa que suposo que vostès coneixen, però que era la idea de l'Antoni Gutiérrez Díaz en aquesta nova etapa. El paper fonamental, com sempre ha passat en el procés de la construcció europea, no està –fixin-se bé en el que els diré– en els polítics ni en els governs, sinó en la societat civil i, per tant, en vostès.

L'Antoni va insistir molt i va esgotar els seus últims mesos de vida a intentar que des del moviment cívic, sindical, empresarial, professional i naturalment, des del Moviment Europeu hi hagués una exigència de dir que Europa ha d'avançar, s'ha de continuar construint. No passa re si fem..., passa molt si fem un pas enrere, naturalment; però és que això, quan no ha passat? –jo ho vaig dir també aquí quan va comparèixer el senyor Védrine, no?–, quan no ha passat?

Si mirem la història de la construcció europea, està farcida de crisis, de desistiments, d'abstencions, d'*opting out*, de boicots, d'espantades amb els consells que sortien... I, malgrat tot, ha anat avançant. Per què? Perquè era una necessitat que venia de la base de les nostres societats. Per tant, en aquest moment vostès poden jugar un gran paper ajudant a refer aquesta unitat dels europeistes i diria, fins i tot, fent que des de la societat civil arribi als partits polítics, a les institucions, als governs –en aquest cas el de Catalunya i el d'Espanya– la necessitat que aquest procés tiri endavant. I que, si som on som, es mantinguin els valors fonamentals de la construcció europea i donin un pas endavant; no dos, però, almenys un. És allò de la teoria, si em permeten vostès, la llibertat leninista de dues coses endavant i un pas enrere. Però, com a mínim, en queda un endavant.

I, aquí, la societat catalana ha de jugar-hi un gran paper. I té les qualificacions suficients com per fer-ho. Jo sé la disponibilitat dels sindicats, perquè l'Antoni havia fet aquestes gestions dels sectors econòmics, dels sectors empresarials, professionals, culturals i, naturalment, del Moviment Europeu, a promoure això al voltant d'aquesta nova conferència intergovernamental, que si bé és veritat que no dota d'una convenció europea, res impedeix que hi hagi un Moviment Europeu liderat per organismes com el consell i com tants altres, que es constitueixin com a veritables impulsors, garants, esperonadors del que serà la conferència intergovernamental. És a dir, que la conferència intergovernamental no estigui sola, no es converteixi en un fòrum burocràtic administratiu que tracti de posar en solfa allò que els governs reunits a Berlín han arribat fins al paroxisme de redactar com ha de ser l'article i el protocol. Perquè tots sabem que, de la mateixa manera, i aquí algú ho ha preguntat, que el go-

vern polonès pot donar alguna sorpresa..., el moviment ciutadà, el moviment econòmic, el moviment sindical, etcètera, poden donar també una sorpresa en el sentit contrari. Per exemple, al voltant del caràcter vinculat de la Carta de drets..., i ser molt exigent amb aquest tema, que malgrat no estar en capítol, s'ha d'interpretar en el sentit que deia el Tribunal Europeu de Justícia..., vostès ja m'entenen. És a dir, sempre hi ha hagut aquest tema de correlació de forces, doncs, «apretem» fort.

Segon aspecte en què els demanem la col·laboració des del nostre grup..., fonamental. Té moltes coses criticables, la nova etapa... Deixin-me fer una malesa, també, perquè alguns ho vam dir. Ara alguns es lamenten de –ai las!– el «no» al tractat constitucional de la Unió Europea. Vam ser molts, els que vam dir: «Compte que d'aquí a un temps ens en podem penedir.» Afortunadament, Catalunya i Espanya vam votar que sí. Sabem que ha sigut un altre procés. Però..., sabem el que va passar. Per tant, ja que estem aquí, vegem-li també els avantatges, perquè almenys alguns estem més legitimats per dir-ho. Dos principis: subsidiarietat i proporcionalitat. Clau... Clau per a aquest Parlament.

Perquè no sé si saben que el que han acordat a Berlín diu: «En ares d'una preservació de la identitat nacional...» –en aquest cas ens afavoreixen, perquè diuen– «... en tot allò que hi hagin competències que corresponen, també, als estats membres, als seus parlaments...», els parlaments nacionals s'han d'implicar i tenen dret a dues coses: tenen dret a promoure, és a dir, a ser informats de tots els processos legislatius o colegislatius que es facin a la Unió Europea, i, d'alguna manera, a ensenyar la targeta groga si consideren que s'envaeix el principi de subsidiarietat, el principi de les seves competències, o si supera la proporcionalitat del que s'està fent.

Però és que estem en un estat, no sé si és federal o no és federal, però és igual..., té una estructura en la qual nosaltres tenim unes competències molt clares, algunes exclusives de matèries que estan en el tractat, que estaran en el nou tractat. Per exemple, per la part que a mi més em pot interessar. Es parla de canvi climàtic, es parla dels temes mediambientals, es parla de temes que fins ara no s'havien contemplat. Per tant, seria bo que abans que ens ho trobem fet, algú teoritzi, algú legítimi, algú proposi quins hauran de ser els processos en aquest estat –que és el membre de la Unió Europea a través del qual nosaltres participem a la Unió Europea– perquè aquest paper dels parlaments nacionals en allò que pugui afectar les seves competències, no correspongui només a les Corts Generals, al Congrés dels Diputats, sinó que també hi tinguin veu i vot aquells parlaments que tenim tota la legitimitat per legislar en temes que conflueixen amb matèria europea.

Jo crec que aquest és un tema fonamental que ens pot ajudar a legitimar i a recuperar aquest interès dels ciutadans catalans pel procés europeu. I, per dir-ho d'alguna manera, escolti, deixin-me acabar amb aquesta pàgina d'optimisme perquè ha sigut un tema que també s'hi ha referit algú aquí i... Ningú ens privarà d'aixecar la bandera europea ni de cantar l'*Himne de l'alegria* en commemoració d'Europa. No fa falta que estigui als tractats, perquè fa quaranta anys que no hi són, fa cinquanta anys que no hi són..., i no hi ha edifici oficial, no hi ha

acte de gent demòcrata que no hi hagi la bandera d'Europa, no hi ha reunió de partits demòcrates catalans que no tinguem la bandera europea. Per tant, no fa falta.

I, fins i tot, jo crec que serà quasi simbòlic, que quan els governs dels estats, per satisfer determinats nacionalismes estrets, diuen que això no ha d'estar reconegut en un tractat, siguin els ciutadans els que ho facin seu. Perquè això sí que no ho arreglaran a cap conferència intergovernamental. Això no ens ho prohibiran. Això ho hem de reivindicar, quasi, com una crida d'atenció..., com un lleig que ens han fet, per dir-los: «Escolta, vosaltres no voleu..., aquí en teniu. No voleu bandera? En teniu dues.» Aquí a Catalunya en sabem molt d'això. Que quan no volen bandera en tenen dues.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor Milà. I amb la seua intervenció, doncs, ha acabat la ronda d'intervencions dels portaveus dels grups parlamentaris. Per tant, ara li correspon al senyor Llimona, i no sé si el senyor Millan també afegirà alguna cosa. En tot cas, doncs, és el seu torn per contestar les preguntes i les reflexions que s'han fet per part dels diferents portaveus.

El president del Consell Català del Moviment Europeu

Molt bé. En primer lloc, agrair els amables comentaris que, bàsicament, entenc que van adreçats a les persones que ens han precedit a l'equip actual que gestionem el Moviment Europeu, tots els expresidents i exmembres de la junta. I, naturalment, traslladaré a la comissió executiva i a la junta directiva aquesta valoració positiva que vostès fan de la nostra tasca, i que, ho repeteixo, els ho agraeixo.

Hi han hagut bastantes coincidències en les preguntes. Jo les aniré contestant una mica en l'ordre que s'han anat produint. Si algun punt no el contesto, els prego que m'ho recordin. Però, en tot cas, miraré de donar resposta a tot. I, naturalment, si aquest Parlament considera que el nostre pressupost és insuficient i volen ajudar que s'incrementi, doncs, escolti, estarem encantats a argumentar per què ha de ser així.

El tema de Polònia, no?, que s'ha produït reiteradament la qüestió. Primera, Polònia és un país que ha tingut una història molt convulsa i molt complicada, no? I, que un també ha d'entendre –i no estic per res justificant l'actual govern polonès–, però ha d'entendre quina és i quina ha estat la història de Polònia. I amb això no justifico l'actual posició del Govern, que tampoc no és compartida per la majoria de la societat, i no només en temes europeus sinó en altres temes que estan sortint darrerament als diaris.

I això posa de manifest un dels dèficits de l'actual model de construcció europea que és l'excessiu pes dels elements intergovernamentals. És a dir, quan nosaltres constituïm una organització de sis estats membres, que així neixen les comunitats amb els tres del Benelux, que a més a més estan molt units –Itàlia, França i Alemanya–, doncs, és relativament fàcil arribar a un consens entre els sis; a vint-i-set és una cosa molt difícil.

I, per tant, en l'actual sistema falla alguna cosa quan un país pot posar en perill acords que són molt importants. Però també els he de dir que els països quan porten les seves posicions fins aquests extrems han de saber el que s'hi juguen, no? I, en particular, Polònia es preveu que sigui el principal receptor de fons europeus, no només en els propers anys sinó en el conjunt de la història de la Unió Europea. Es preveuen més de 90.000 milions d'euros per als propers anys. I, per tant, és a dir, alhora que això manifesta que els estats pesen massa i que això és pervers en una organització que no es limita a fer quatre declaracions, més o menys genèriques a l'any, sinó que està gestionant la majoria d'àmbits que afecten la nostra vida ciutadana, des del medi ambient, el canvi climàtic... Una de les coses que ha de fer la Unió Europea per recuperar legitimitat i proximitat amb els ciutadans és preocupar-se dels temes que preocupen.

El que passa és que moltes vegades estem acusant el tot per les parts, perquè en definitiva, qui impedeix que això passi són els estats i no la manca de voluntat de les institucions europees. El Parlament Europeu, i segur que després ens en parlarà, doncs, és una institució que ha estat molt reivindicativa en incorporar nous àmbits. Però sí que els estats pesen massa, i no pot ser. Però, també han de saber quin joc està jugant. La Unió Europea té mecanismes..., són molt extrems. Jo espero que no s'hagi de produir la situació que els faci necessaris..., que poden evitar que un estat bloquegi d'una manera indefinida un procés de reforma com el que està en curs. Em sembla particularment preocupant que després d'una cimera europea, doncs, un estat contesti als resultats en els quals ha participat. Crec que això..., vaja, espero que tingui una solució.

Però, hi insisteixo, la idea de vint-i-set estats... És a dir, no pot ser que la unanimitat sigui el sistema a decidir en temes molt importants, perquè quan en som vint-i-set és molt fàcil que un ho bloquegi. Abans, quan parlàveu de les crisis, doncs, de la famosa política de la *chaise vide*, els acords sobre el desacord que durant vint anys van llastrar l'evolució de les comunitats... I estem parlant d'unes comunitats de nou, de deu, de dotze estats, no? Ara en som vint-i-set.

Els límits d'Europa. Els límits d'Europa..., jo crec que n'hi ha un de molt clar que és de caràcter marítim, no? I l'altre, per mi hi ha un límit molt clar d'Europa que és Rússia. Rússia no té vocació ni voluntat d'entrar a Europa, perquè Rússia té una clara vocació i voluntat d'esdevenir una gran potència. I, per tant, qualsevol estat que es vulgui integrar a la Unió Europea ha de renunciar a l'estatus de gran potència, perquè s'ha d'integrar en un esquema de cooperació no estrictament econòmic i comercial, sinó també polític. I que jo espero i desitjo que cada vegada sigui més important i més vinculant. I que situacions com s'han viscut en aquests darrers anys entorn a grans temes de política internacional, que uns estats deien una cosa i els altres les altres, i la Unió Europea acabava no podent dir res, doncs, no es produeixen. Bé, un estat com Rússia jo crec que marca els límits d'Europa.

L'altre dia m'entretenia fent un càlcul de quants estats podia arribar a tenir la Unió Europea. I en vaig arribar a comptar quaranta-cinc. L'únic que no vaig incloure és la Ciutat del Vaticà, òbviament, no? Però tots els altres,

és a dir, San Marino, Andorra, Liechtenstein... És a dir, podríem arribar a quaranta-cinc estats amb els Balcans, amb els estats com Suïssa, com Noruega, com Islàndia, Liechtenstein, etcètera, els petits, els no tan petits..., els que fins ara no han tingut la possibilitat de participar, perquè alguns no han tingut la voluntat, com Noruega, que dues vegades ha firmat un tractat i les dues el poble de Noruega les ha rebutjat en referèndum, no?

Pel que fa a Turquia, jo tampoc puc expressar aquí la posició del consell català. La meua és molt clara: jo crec que Turquia ja és candidat formalment a ser membre de la Unió Europea. Vostès saben que l'adhesió d'un país té dues fases: l'admissió i la negociació de les condicions d'adhesió. L'admissió ja s'ha produït. L'any 2004, el Consell Europeu, el mes de desembre va aprovar l'admissió de Turquia com a candidat. I això vol dir que abans el Parlament Europeu hi va votar a favor. I això vol dir que abans la Comissió Europea va emetre un dictamen favorable, i que el conjunt d'estats de la Unió Europea van votar-hi a favor, per unanimitat, van votar a favor que Turquia pogués esdevenir, un dia, membre de la Unió Europea. Ho dic perquè el debat de Turquia a vegades es planteja en uns termes perillosos. És a dir, a la meua manera de veure, la pregunta és... No pot ser «sí» o «no» a Turquia, perquè ja se li ha dit que sí. És a dir, la pregunta és amb quines condicions Turquia ha d'entrar, no?

I jo crec que hi ha d'entrar per moltes raons. Ha estat examinat amb una duresa que no ho ha estat mai cap altre estat candidat, tant des d'un punt de vista polític com des d'un punt de vista econòmic. El nivell de desenvolupament socioeconòmic de Turquia és superior al d'alguns estats que actualment són membres de la Unió Europea. Però després, per una altra qüestió que és més estratègica, si vostès volen, a Turquia hi ha molta gent que està molt satisfeta del rebuig que una part d'Europa mostra a l'adhesió de Turquia, i no són precisament els elements amb els quals el conjunt de grups d'aquesta cambra se senten identificats.

I, per tant, jo crec que és bo passar un missatge, en un moment molt delicat de les relacions, com vostès saben molt bé, amb el món islàmic, que podem integrar una societat que professi majoritàriament la religió islàmica com un fet de l'esfera individual i personal, i que alhora sigui perfectament compatible amb la plena integració en un «experiment o en una organització –perdó– política i econòmica com és la Unió Europea. I, per tant, a mi em sembla molt important que Turquia negociï i entri a la Unió Europea.

Una altra cosa són els deures que ha de fer Turquia, no? Xipre, en primer lloc, i després les condicions poden ser tan dures com vostès vulguin. El nostre país va ser sotmès a una negociació duríssima, i el tractat d'adhesió d'Espanya i Portugal és un tractat molt dur, amb uns períodes transitoris molt llargs i amb unes dificultats en determinats sectors molt complicades. Per tant, ja n'hi han de vies. I tampoc plantegem l'entrada de Turquia per demà mateix. Però dir-li que no... Primera, ja se li ha dit que sí. I tornar sobre els mateixos actes, com a mínim ens aboca a una situació complexa. I, després, jo crec que dir que no... Insisteixo que molta gent se n'alegrà, i no són precisament els elements de la Turquia

que més ens interessa i amb els quals ens sentim més identificats.

Hi ha hagut tota una sèrie de qüestions referides a la reforma del tractat, és a dir, al fet que s'ha abandonat un projecte de tractat constitucional i que tot això s'ha reconduït. Hi han hagut comentaris sobre el pragmatisme, sobre, per exemple, el referèndum. Jo estic d'acord que un referèndum reforça la legitimitat democràtica del nou tractat, sempre que sigui un referèndum en clau i amb dimensió europea, i no un seguit de referèndums. Per tant, a mi em semblaria molt bé que es fes un únic referèndum el mateix dia, a tot arreu i amb les mateixes normes. Però..., i estic molt convençut que una part del «no» a França i a Holanda no es devia a consideracions de caràcter europeu, sinó a un enuig amb la política del respecte govern, o a una *malaise* de la societat francesa, etcètera. Per tant, fem un referèndum, però fem-lo a escala europea.

I, d'altra banda, òbviament, una ratificació parlamentària en la mesura que els parlaments, com vostès saben millor que ningú, doncs representen les opcions polítiques volgudes pels pobles, doncs em sembla que també és una garantia de legitimitat democràtica, no? I hem de combinar el pragmatisme amb no perdre el sentit i la dimensió que hem de donar a l'actual reforma.

Jo tinc la impressió... Mirin, fins a l'Acta Única Europea, que es produeix l'any 85, no hi ha cap reforma dels tractats més que molt puntual. Alguna molt important com la que dóna lloc a l'elecció per sufragi universal i directe del Parlament. L'any 76 s'aprova, l'any 79 primeres eleccions. Les modificacions en matèria presupostària, el tractat de fusió dels executius, etcètera. L'any 85 es comença amb l'Acta Única, que és una modificació més ampla. És una modificació per possibilitar un objectiu, que és avançar en la integració econòmica i alhora per introduir noves polítiques i noves competències que per la via d'un article, que és el 235, i avui 308 en la numeració actual, doncs, s'havien anat introduint. Doncs, a partir d'aleshores comencem amb un reguitzell de tractats: el de Maastricht, el d'Amsterdam, el de Niça, el no nascut de Roma, ara no sé quin tractat serà perquè no sabem on... (*Veus de fons.*) Mana'm...? El de Lisboa, probablement el de Lisboa.

I, home, jo acabo tenint la sensació que no es donen les passes necessàries. Vull dir que s'estan posant, d'alguna manera..., s'estan solucionant, algú deia, «qüestions polítiques», però que no hi ha, realment, un projecte de donar un pas definitiu. I amb això torno a la pregunta de Polònia. A la meua manera de veure –i parlo com a europeista–, ha d'haver-hi una reforma molt més profunda de les institucions perquè per mi s'ha de donar un paper molt més central al Parlament Europeu i un paper molt més central a la Comissió Europea. I els estats han de saber, han d'aprendre –i no penso en un estat concret, sinó en termes generals– que no poden seguir controlant una criatura de vint-i-set membres, perquè de la mateixa manera que uns poden tenir propòsits molt legítims i molt lloables, doncs, uns altres poden voler bloquejar tot el procés. I això no quedarà resolt en aquest tractat. Però, per altra banda, aquest tractat és necessari –és necessari– per seguir avançant en el procés de construcció europea. No és l'etapa final –no és l'etapa final.

Jo estic convençut, i em sembla que vostè ho ha dit... És a dir, el procés de construcció europea va en el sentit de la història. I per tant és un experiment que, amb entrebancs, amb crisis, amb moments més brillants i amb altres més alentits, doncs, anirà avançant.

Jo sempre em permeto una petita llicència quan en aquests temes cito les *Memòries d'ultratomba* de Chateaubriand, que l'any 1790 visita Washington i aleshores fa una reflexió dient: «Escoltin, com volen vostès que això algun dia esdevingui un país?» Doncs bé, després van esdevenir els Estats Units. Per tant, jo crec que amb visió prospectiva hem de pensar que s'acabarà avançant. Jo no sé si amb vint-i-set o amb vint o amb trenta o amb quinze o amb quin nombre d'estats. El tractat actual, certament no donarà resposta a totes les necessitats.

Però hi ha una cosa que no podem oblidar i que per mi és fonamental, i és que Europa té una força motriu pròpia. És a dir, la introducció de l'euro és obvi que és el resultat formalment d'una decisió dels estats. Però no és una decisió dels estats. És una imposició del projecte europeu. És a dir, a mesura que anem avançant amb la integració econòmica es genera una cohesió que exigeix continuar avançant. I després de l'euro vindrà, agradi o no –i ara diré una cosa...–, la fiscalitat, i s'anirà avançant en nous terrenys. I Europa, si vol continuar avançant, s'ha de preocupar del canvi climàtic i ha de tenir instruments per fer-ho, s'ha de preocupar de determinats aspectes de la immigració i s'ha de preocupar dels grans temes que preocupen les nostres societats. I, a més a més, com que hi ha un grau de cohesió suficient, doncs, hi ha una força pròpia. Europa exigeix anar avançant. L'euro, hi insisteixo, no és una voluntat dels estats, sinó que és una exigència del bon funcionament del mercat europeu. I com això podríem trobar altres exemples.

I en aquest context, doncs, què és el que s'ha de fer o què és el que es pot fer des de Catalunya? Davant de la CIG, nosaltres tenim la capacitat que tenim, que és molt modesta i molt reduïda, però sí que el que hem fet, i ho hem fet una setmana després del Consell Europeu, és reivindicar que hi hagi debat públic sobre determinats aspectes de la reforma del tractat, que no sostragui el debat públic sobre determinats aspectes de la reforma del tractat i, evidentment, com he dit abans, amb aquesta idea de refer la unitat dels europeistes del «sí» i del «no», i de donar un paper fonamental a la societat civil, doncs, en els propers mesos, en la mesura de les nostres escasses possibilitats, i, òbviament, en la mesura que les nostres possibilitats siguin incrementades, doncs, encara ho farem amb més capacitat i amb la idea de portar-ho a tot el territori.

El proper acte que fa el Consell Català de la Unió Europea el fem en comarques gironines, per exemple. Ja fem coses fora de les comarques de Barcelona, però el que volem és estructurar una relació estable amb tot el territori del país. Doncs, escoltin-me, la nostra disposició és la màxima per contribuir a un debat amb una sèrie d'aspectes i de consideracions. O sigui, hi han aspectes que per al nostre país no han estat resolts, i que un dia ho hauran de ser, no? Com és la presència –insuficient encara– de la nostra llengua a les institucions europees. O el paper insuficient que el Parlament Europeu juga encara en determinades polítiques.

Algú ha dit això dels símbols. En això dels símbols, l'important és que se celebren. Però, en tot cas, sí que és preocupant la voluntat que hi ha al darrere de treure l'esment dels símbols en el tractat. O sigui, és obvi que la bandera europea continuarà onejant i que l'himne presidirà la solemnitat màxima de moltes activitats. Però és preocupant que no es vulgui assumir políticament un compromís amb el que aquests símbols representen. Perquè jo crec que és un compromís que ens ha d'omplir d'orgull, no? Perquè, en tot cas, representen un model basat, doncs, en l'absència d'imposicions, basat en una convivència i en aquest eslògan que és «units en la diversitat».

Simplement, doncs, els reitero el que els he dit abans: el nostre compromís i la nostra voluntat a treballar al màxim perquè hi hagi un cert debat a Catalunya. I jo no sé si hi haurà un referèndum. Jo crec que si hi ha d'haver un referèndum ha de ser un referèndum que es faci a tot arreu el mateix dia, perquè, si no, tornarem a trobar-nos amb sorpreses desagradables. I que a més es compti a nivell europeu, eh? Jo crec que també seria important, perquè, si no, ens podrem trobar que un estat ens torna a bloquejar. De moment hi ha dos estats que han dit que no. Si haguéssim continuat fins al final, jo crec que hi hauria hagut algun altre estat que també hauria dit que no al tractat, no?

Per tant, doncs, el consell català..., ho reitero, doncs, que estem a tot allò que calgui i que convingui perquè aquest tractat reculli al màxim les aspiracions europeistes i alhora també, doncs, de Catalunya.

El president

Molt bé, doncs. Moltes gràcies, senyor Llimona, una vegada més per la seua exposició i per la compareixença, juntament amb les dos persones que l'han acompanyat. Tots som conscients que com que el procés de construcció d'Europa és un procés dinàmic són més avenços que reculades, això és cert. Però que aquests propers anys ens depararan, diria, noves sorpreses, esperem que positives. Doncs, aquesta comissió té la voluntat de mantenir una interlocució permanent amb el consell català per tal d'anar reflexionant conjuntament sobre els entrebancs, sobre els èxits, sobre els encerts, en fi, i sobre tots els elements que han caracteritzat el procés de construcció d'Europa, no?

Per tant, segur que en un futur tindrem oportunitat de preparar altres contactes o altres compareixences. I, en tot cas, doncs, ja saben que aquesta comissió sempre està oberta a totes aquelles qüestions que puguin afectar tot el Moviment Europeu. I, per tant, doncs, ben segur que trobarem noves oportunitats per seguir parlant tots plegats del futur que ens depara el procés de construcció d'Europa.

Moltes gràcies, i a reveure.

Ara interromprem la comissió cinc minuts i després substanciarem la compareixença del senyor Bernat Joan.

La sessió se suspèn a dos quarts de sis de la tarda i sis minuts i es reprèn a dos quarts de sis i tretze minuts.

El president

Molt bé, doncs.

Compareixença de Bernat Joan i Marí, diputat al Parlament Europeu per Esquerra Republicana de Catalunya, perquè faci una valoració de la seva tasca al Parlament Europeu (tram. 357-00029/08)

En primer lloc, permetin-me també saludar la presència del senyor Bernat Joan i Marí, que ha estat diputat al Parlament Europeu per Esquerra Republicana de Catalunya fins fa molt poques setmanes. I, per tant, diríem que ara, encara que no ho sigui, doncs, tot el bagatge i l'experiència segur que els té ben frescos i ben presents per tal de poder-nos també exposar les seves opinions i les seves reflexions sobre algunes de les qüestions que també hem comentat en la compareixença d'abans i altres de noves que ell hi voldrà afegir.

Per tant, doncs, sense afegir-hi res més, senyor Bernat Joan, té la paraula. Quan vulgui començar, ho pot fer. Gràcies.

El Sr. Bernat Joan i Marí (exdiputat al Parlament Europeu)

Senyor president, senyores i senyors diputats, en primer lloc, voldria agrair-los la possibilitat de fer una cosa que crec que ha de ser un exercici absolutament normal i regular entre nosaltres, que és passar comptes de les activitats que es realitzen, que realitzam en un lloc com el Parlament Europeu.

Efectivament, jo vaig ser elegit dins la coalició Europa dels Pobles com a diputat per Esquerra Republicana i, d'acord amb un acord preelectoral que teníem amb Eusko Alkartasuna, al cap de tres anys jo deixava l'escó i Mikel Irujo passava a ocupar-lo, el representant d'Eusko Alkartasuna, actualment diputat al Parlament Europeu. I, per tant, doncs, és una bona ocasió –en una estona que miraré que no sigui gaire llarga– traçar unes quantes pinzellades sobre els aspectes fonamentals en què he treballat durant aquest temps al Parlament Europeu.

Quan vaig arribar al Parlament em vaig adscriure a la Comissió d'Educació i Cultura com a titular i com a suplent a la Comissió de Desenvolupament. Això em va donar ocasió de ser durant aquests tres anys, vicepresident de l'Assemblea Interparlamentària Àfrica - Carib - Pacífic, i he participat també en diversos intergrups en el Parlament.

Dins la Comissió d'Educació i Cultura hi ha hagut alguns aspectes, alguns temes, que han estat els que durant aquest temps segurament han tengut rellevància, alguns en què he treballat especialment i, necessàriament, crec que en aquest sentit hauria de començar a parlar de la qüestió del multilingüisme.

Jo vaig ser el redactor d'un *report* –d'un informe– sobre una nova estratègia pel multilingüisme a la Unió Europea. Informe que a mi particularment em va deixar un gust agre dolç, perquè tenia la idea, doncs, que podríem començar a abastir un engranatge d'una política lingüística europea, que podríem començar a posar les bases

d'una política que superàs la política lingüística dels estats, que és en aquest sentit molt irregular.

Vostès saben que dins la Unió Europea hi ha des de models lingüístics igualitaris, és a dir, estats que tracten amb peu d'igualtat totes les llengües. Per posar-los un exemple, al Parlament Europeu tot el que està en alemany al costat té també la bandera de Bèlgica, i hi ha només trenta mil germanoparlants a Bèlgica. Doncs, hi ha estats que tracten per igual totes les llengües que s'hi parlen, i hi ha estats, com França, per posar un exemple, que si avui dia haguessin d'entrar a la Unió Europea seguint els criteris de Copenhaguen, estrictament, no hi podrien entrar.

Per tant, entenem que és molt important que hi comenci a haver les bases, justament, d'una política lingüística a nivell europeu que superi la dels estats, i parlo de llengua com podria parlar de moltes altres coses. En aquest sentit, crec que el punt de coincidència amb en Joaquim Llimona és total, no? És a dir, entenem que les polítiques de la Unió Europea han de permetre, justament, superar els *handicaps* que moltes vegades plantegen les polítiques de caire estatalista, no?

Dic que aquest informe sobre una nova estratègia per al multilingüisme per mi va acabar amb un gust agredolç, perquè vaig fer tota una sèrie de propostes que varen ser inconvenientment –des del meu punt de vista– esplomades a llocs diversos, i no vàrem poder aconseguir una proposta important, des del meu punt de vista, que era crear una agència europea pel multilingüisme, o no vàrem poder aconseguir, tampoc, el fet de crear una oficina per garantir els drets lingüístics dels ciutadans de la Unió Europea, un *ombudsman* pels drets lingüístics que depengués de les institucions europees i que, per tant, pogués superar cadascun dels estats. I, en fi, que no vàrem poder aconseguir alguns aspectes que jo entenc que eren importants.

D'altres sí, com mantenir les xarxes d'organitzacions i d'institucions universitàries i d'investigació que tenen a veure amb el manteniment de la pluralitat i de la diversitat lingüística a Europa, xarxes com L'EBLUL com Mercator, etcètera. Doncs, en aquest sentit crec que el fet de garantir el seu futur va ser una qüestió important, i que d'alguna manera marca una tendència en aquest sentit positiva, no? De la mateixa manera que també vàrem valorar positivament el fet que dins la Comissió Europea es creàs el càrrec de comissari pel multilingüisme que existeix des de la incorporació de Romania i Bulgària a la Unió.

D'altra banda, hi ha hagut tota una sèrie de directives i de modificacions de directives que s'han tractat en aquesta Comissió d'Educació i Cultura. Jo destacaria tot el debat al voltant de la directiva de televisió sense fronteres en què s'intenta, en una espècie de cursa frenètica, que la legislació europea vagi tan de pressa com va la innovació tecnològica, cosa que moltes vegades és realment difícil, no? O directives com la directiva de patents de *software* o com el seguiment del projecte Eurídice per a l'avaluació dels sistemes educatius a la Unió Europea, etcètera.

Així mateix, doncs, també hem estat involucrats en qüestions com diàleg intercultural, com la defensa de la producció cultural i dels productors independents en àrees com la filmografia a la Unió Europea, etcètera.

Hi ha tot un seguit de coses, doncs, que jo no els faré aquí una llista exhaustiva dels temes en què he tingut una involucració directa. Sortosament, a través de la mateixa pàgina del Parlament Europeu es pot accedir a les tasques que fa cada membre del Parlament, i jo crec que hi ha una finestra oberta, que en aquest sentit és molt interessant, no?, i que sempre recomano a la gent que la utilitzi per veure quines iniciatives ha fet cada membre, en què ha treballat, quins informes ha presentat, en quines feines, efectivament, ha intervengut.

Dins la Comissió de Desenvolupament i dins l'Assemblea Àfrica - Carib - Pacífic he de dir que la tasca és bastant diferent. Jo, naturalment, des d'un punt de vista professional, estic molt més vinculat a la qüestió de l'educació i a la qüestió de la cultura, però en el moment de formar part de la Comissió de Desenvolupament ho vaig fer perquè, doncs, a la Generalitat de Catalunya hi ha gent del meu mateix partit que porta aquesta àrea i ens va interessar que hi hagués una relació directa entre allò que fem al Parlament Europeu i allò que es feia al Govern de Catalunya. I, en aquest sentit, crec que ha estat profitós i que s'ha de mirar de relligar aquests aspectes perquè la nostra feina també pugui ser una mica més eficaç i se'n pugui treure el màxim de suc.

El fet, com els he comentat abans, de ser vicepresident de l'ACP va ser una cosa purament accidental. Els membres de l'Aliança Lliure Europea, com saben vostès, fem grup amb els verds, i allí hi ha dos sectors que són els bàsics pel gruix que tenen als respectius partits, que són els verds alemanys i els verds francesos. Uns en tenen disset i els altres tretze diputats, si no m'equivoc, de manera que hi ha com una espècie, moltes vegades, de picabaralla –amistosa, evidentment– entre ells i de rivalitat, que si s'utilitza bé, doncs, pot ser molt sana i pot ser molt estimulant. I en el moment de formar el grup i d'adscriure'ns als diferents càrrecs que teníem, doncs, hi va haver un moment en què els verds alemanys varen considerar que els verds francesos n'havien copat ja molts, i jo m'havia proposat, sense pensar que hi tengués cap possibilitat, per tenir un seient a la direcció de l'Assemblea Àfrica - Carib - Pacífic. Els alemanys no hi havien proposat ningú, i em va venir en Daniel Cohn-bendit, que és molt ràpid per a aquestes coses, i em va dir: «Escolta, vols ser el representant dels verds alemanys a l'ACP?» Dic: «Bé, no hi ha cap problema.» I a partir d'aquí, per un pur accident, doncs, he acabat, veient molt de dins com funciona l'Assemblea Interparlamentària Àfrica - Carib - Pacífic - Unió Europea.

Amb això, doncs, hi ha hagut ocasió, per tant, per treballar en qüestions de cooperació internacional, però també en altres aspectes que entenc que són molt importants i que estan al voltant de la cooperació i el desenvolupament, i que són els que finalment fan que aquesta sigui eficient o que no sigui eficient. Per exemple, tractar qüestions de qualitat democràtica, de transparència, de bon governament, de drets humans, d'inversió en educació...

Record, per exemple, una de les batalles més interessants que vàrem tenir dins d'aquesta Assemblea Interparlamentària, que va ser sobre..., en quina mesura podíem posar condicions a l'hora de cooperar al desenvolupament, com per exemple que els estats despenguessin, gastassin un percentatge d'aquesta cooperació en educació.

És evident que la cooperació al desenvolupament pot ser més o menys eficient segons si es donen o no es donen unes certes condicions dins les societats on aquesta és rebuda. I bé, doncs, des del meu punt de vista, evidentment, sí que si s'implementen, si es milloren situacions com la transparència, la democràcia, l'educació generalitzada, el fet de tenir uns serveis socials, etcètera, si aquests elements es donen, la cooperació al desenvolupament és més eficient i no cau tant en sac foradat com si no es donen totes aquestes circumstàncies, no?

I ha estat una ocasió també... –i això ja és una qüestió, diríem, més particular, però que també vull compartir amb vostès–, ha estat una ocasió d'estar en contacte amb gent de llocs molt diversos, que de vegades en unes circumstàncies molt difícils treballen per qüestions tan importants com la igualtat entre hòmens i dones, la defensa dels drets humans o la dignificació de la vida quotidiana als seus respectius països. Estic pensant, per exemple, en l'última ACP que vàrem fer a Bridgetown, a Barbados sobre... Vaig tenir ocasió d'entrevistar-me amb un seguit bastant extens d'associacions per a l'abolició de la pena de mort de països d'Àfrica, del Carib i del Pacífic que encara no la tenen abolida.

També, dins la dinàmica habitual del Parlament Europeu, doncs, es formen els intergrups, i durant aquest temps he treballat activament a diversos intergrups; un d'ells sobre llengües minoritzades, minories nacionals i nacions sense estat, que presideix en Csaba Tabajdi, socialdemòcrata hongarès i un dels amics dels catalans més destacats que jo crec que tenim en el Parlament Europeu.

Record una ocasió per mi memorable i que és difícil d'oblidar, no? Estant amb ell a l'aeroport de Budapest, a punt de partir cap a Brussel·les, després d'una visita que jo havia fet per allà, vàrem veure un senyor que estava esperant per pujar a l'avió i vàrem dir: «Ei!, és el Francesc Camps, president de la Comunitat Valenciana, anem a saludar-lo.» Vaig tenir ocasió de presentar-li, i quan li vaig presentar, el senyor Tabajdi em va dir: «Valencià? Sí», i li va donar la mà i el va saludar amb un «Visca Catalunya lliure» que va crear (*rialles*) una situació molt interessant, que tots, inclòs el senyor Francesc Camps, vàrem resoldre d'una manera molt diplomàtica i molt elegant, no?

Bé, doncs, en aquest intergrup, format per més de quaranta diputats del Parlament Europeu, s'ha fet una feina –per mi– de sensibilització sobre la qüestió lingüística molt, i molt, i molt important. Crec que ha estat un dels intergrups més dinàmics del Parlament Europeu, en què hem pogut veure casos de minorització extrema, casos en què es pot relacionar molt clarament la qüestió dels drets civils més elementals amb temes referents a normalització lingüística i a implementació de la situació en els respectius estats, i que hem dut una tasca, a més, molt regular. Aquest intergrup s'ha reunit una vegada cada mes, religiosament, durant tots aquests tres anys.

Després, doncs, hi ha hagut altres intergrups més petits en els quals he treballat; en alguns d'una manera amb més responsabilitat de la que en principi tenia prevista, i en d'altres senzillament per simpatia per les persones que els impulsaven i pels objectius, evidentment, que perseguia l'intergrup.

En aquest sentit, doncs, per exemple, he col·laborat assíduament amb l'intergrup d'Amics de l'Iran lliure on he coincidit i, per tant, puc dir que en alguna cosa coincidim amb el col·lega Aleix Vidal-Quadras, que també en forma part, doncs, per defensar els drets humans i per defensar la democràcia a l'Iran, i hem col·laborat intensament amb la resistència i amb el Govern a l'exili, que és actualment a París.

I m'ha tocat més responsabilitat de la que en principi tenia prevista amb el Friendship pel seguiment del procés de pau al País Basc, que malauradament no ha pogut tenir el paper que nosaltres hauríem volgut, i, sobretot, que no ha pogut desencadenar els resultats que nosaltres voldríem, molt a pesar nostre, però que, en qualsevol cas, crec que ha estat important per sensibilitzar el conjunt del Parlament Europeu sobre la necessitat de resoldre aquest anacronisme que és –l'espasa de Dàmocles de la violència política– una part de la Unió Europea.

I, efectivament, no puc acabar sense dedicar uns minuts als grans temes que avui dia tenim sobre la taula, no? Per una banda, el que alguns anomenen «la crisi constitucional europea». Jo voldria pensar que, efectivament, és una crisi, però que una crisi és també un canvi i una oportunitat.

Estic molt d'acord amb el que deia en Joaquim Llimona sobre el fet que hi ha d'haver coses que els europeus..., per crear una ciutadania europea hem de fer coses en conjunt els europeus, i una de les coses que podríem fer en conjunt i que estaria molt bé que féssim en conjunt és votar.

Per tant, entenc que s'ha de consolidar o s'hauria de consolidar, cosa que de moment no passarà, però que no vol dir que no hagi de passar i, efectivament, no sabem tampoc en quins terminis..., el fet que acabi havent-hi una autèntica constitució europea, que aquesta seria la nostra posició, que fos votada el mateix dia per tota la ciutadania d'Europa.

D'altra banda, i en aquest mateix sentit, crec que és important consolidar els partits polítics europeus. I aquí, doncs, en un partit com l'Aliança Lliure Europea, necessàriament Esquerra hi ha de tenir un paper rellevant, no per res, sinó perquè l'Aliança Lliure Europea és un conglomerat, ara d'una trentena de partits polítics dels quals els més grans són l'Scottish National Party, la mateixa Esquerra Republicana o el Plaid Cymru del País de Galles. Per tant, tenim aquí una responsabilitat perquè d'alguna manera dins d'aquestes nacions sense estat d'Europa, des d'on volem abastir, construir, l'Europa dels pobles, no?, una Europa en què la base de representació no siguin els estats, sinó que es tingui en compte també el fet que hi ha aquestes nacions sense estat, doncs, aquí..., Escòcia, el País de Galles, Flandes, Catalunya hi són capdavanteres, i pens jo que estam cada vegada més ben focalitzats dins la Unió Europea.

I estem més ben focalitzats per dues coses: per una banda, pel nostre mateix procés de construcció política interior, és a dir, pel que passa aquí, però, per l'altra banda, perquè d'una manera absolutament coordinada i clara, i amb el suport de tothom, tenim la voluntat de construir Europa. És a dir, nosaltres ens entenem només dins Europa, no entenem que el nostre futur pugui estar desvinculat d'aquesta construcció europea i, per tant, som profundament europeistes, alhora que volem tam-

bé la representació directa de les nostres respectives nacions.

Per tant, crec que s'han de consolidar i que és una cosa important, i que és una cosa que se'n parlarà molt, ben segur, en aquests pròxims temps..., partits polítics de caire europeu que haurien de començar a tenir un protagonisme que, evidentment, fins ara no han tingut.

En la qüestió de l'ampliació de la Unió Europea, jo sóc dels qui pensa que en un cas com Turquia la cosa era bastant clara. I la cosa era bastant clara aplicant uns mètodes molt senzills d'anàlisi, no? És a dir, jo vaig votar a favor de l'inici de tot el procés i no hi vaig tenir gaires dubtes. Sobretot no hi vaig tenir gaires dubtes després d'haver anat a Turquia i haver comprovat que tots aquells sectors amb els quals nosaltres podem compartir valors estaven a favor de l'accés a la Unió Europea. És a dir, que aquells que volen separar la qüestió religiosa de la qüestió cívica, és a dir, l'església de l'estat, per dir-ho d'alguna manera; aquells que volen el respecte als drets humans; aquells que volen el respecte a la pluralitat interna, que a Turquia és un tema completament tabú; aquells que volen el respecte a la diversitat; aquelles que, en definitiva, volen un millorament de la qualitat democràtica de Turquia..., tots aquests sectors eren favorables a l'entrada a la Unió Europea. Doncs, nosaltres també.

I en pla defensiu –i en negatiu, si es vol, perquè això evidentment és en positiu–, també podem pensar en l'alternativa a què pot abocar Turquia, amb la situació delicada en què actualment es troba, el fet que Europa li barràs el pas. Per tant, tant si era vist des d'una cara de la moneda com si era vist des de l'altra, el nostre vot havia de ser favorable a la incorporació de Turquia a la Unió Europea.

I en l'ampliació a d'altres estats, fixem-nos, per exemple, que allò que ha mogut una bona part dels canvis democràtics a l'àrea dels Balcans, per exemple, ha estat veure com l'horitzó de fer part de la Unió Europea és una realitat. Costaria pensar que avui un país com Sèrbia no hagués caigut en un populisme tipus Bielorússia si no hi hagués l'esperança de fer part de la Unió Europea.

Per tant, crec que s'ha de ser molt respectuós amb aquests desigs col·lectius, amb aquestes esperances col·lectives que avui tenim, per exemple, a l'àrea dels Balcans. És molt difícil pensar que hi hauria hagut uns processos democràtics, que són realment importants per la rapidesa en què s'han produït i per com es van solidificant, si no hi hagués l'horitzó de fer part de la Unió Europea al fons.

Per tant, crec que aquí hi ha d'haver un acte de coresponsabilitat entre aquells que ja hi som dins i els que volen ser-hi. Si es produeixen les condicions –que això sí que, evidentment, sempre se n'han de posar i són completament legítimes– d'accés a la Unió per aquests estats, quan es segueixin tots aquests criteris, evidentment, hi ha d'haver la possibilitat d'ampliació, perquè Europa no es pot permetre el luxe de quedar coixa en un moment crucial com aquest, i perquè Europa, doncs, ha de ser-hi amb tota la seva integritat. I sobretot perquè nosaltres no ens hem de mirar d'una manera paternalista unes societats que fan un esforç que avui en dia és molt interessant i que, evidentment, s'ha de tenir en compte.

Per tant, crec que, com els deia abans, efectivament, la construcció europea és un procés dinàmic, és un procés que ha estat dinàmic durant aquest mig segle que duu de marxa, no?, i que ho continuarà sent en el futur. I, sortosament, crec que també, efectivament, comparteix la idea que hi ha una inèrcia de construcció europea que ja és un punt a favor i que nosaltres hem d'aprofitar en el sentit de cada dia fer una Unió Europea més sòlida, més unida i al mateix temps més respectuosa de la seva diversitat, com li diu la divisa, no?, d'aquest gran projecte polític que tots nosaltres compartim.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor Joan. I ara, doncs, en nom de Convergència i Unió, intervindrà la il·lustre diputada senyora Rosa Fortuny.

La Sra. Fortuny i Torroella

Moltes gràcies, senyor Bernat Joan, per la seva exposició i per deixar-nos..., donar-nos una idea força clara, molt clara, vaja, del que vostè ha estat fent fins ara i, a més, doncs, de facilitar-nos també la possibilitat d'explicar a la gent que hi ha aquesta finestra en què... –que, per cert, nosaltres hem d'utilitzar molt més–, per saber exactament què és el que cadascun dels diputats de la Unió Europea està duent a terme.

A mi, hi ha una sèrie de qüestions que m'han cridat una miqueta l'atenció, i sí que li voldria preguntar, no?, al fil del que vostè ha estat explicant. Per exemple, doncs, en la seva adscripció a Educació i Cultura, vostè parlava de temes que han tingut rellevància..., que va redactar un informe sobre el multilingüisme a la Unió Europea, tot i que ha deixat molt clar que li va deixar un regust agre-dolç, perquè, bàsicament, hi havia coses que es van aconseguir, sí, però d'altres, doncs, que no tant. I en aquest no tant..., pel que vostè ha dit, a mi em fa la impressió que aquestes coses que no s'han aconseguit, per exemple, doncs, no haver pogut crear una agència europea del multilingüisme. És a dir, s'accepta tot allò que no vagi directament lligat a res que tingui a veure amb la identitat, no? És a dir, tinc la impressió que tot allò que faci una mica d'olor de defensa d'una identitat concreta són coses, doncs, que no es deixen tirar endavant. És una impressió, i li volia preguntar si és que realment ho he copsat bé, o no, o la cosa va per una altra banda.

El que li diré ara, sí que realment m'ha cridat..., bé, hi ha una cosa que m'ha cridat molt l'atenció. Escolti, el felicitat per ser representant dels verds alemanys en una assemblea africana, perquè és ben exòtic (*rialles*) que ho sigui vostè, però, en tot cas, molt interessant, no?, en aquesta Assemblea Àfrica - Carib - Pacífic.

Però ha dit una cosa que trobo enormement interessant en el tema de cooperació i desenvolupament, i és que el fet d'haver estudiat que perquè siguin eficients la cooperació i el desenvolupament, doncs, al país on es faci hi ha d'haver transparència, democràcia, educació, és a dir, s'han de donar una sèrie de condicions per part de la societat de rebuda.

Aleshores la meua pregunta és..., quina, doncs, i que difícil ha de ser la cooperació amb aquells països en què realment això no es dona, i que sobretot, i segurament, és on la gent pateix més i més necessitada està de cooperació per al seu desenvolupament. Com s'enfoca això? *(Pausa.)*

Bé, parlava vostè també que en l'intergrup de minories nacionals..., estava content d'estar a l'intergrup de minories nacionals i nacions sense estat, perquè deia que era un dels grups més dinàmics en temes lingüístics, i en tant que vostè se'n sent molt satisfet, jo sí que li agrairia que em concretés una mica més en quins dels aspectes que s'han tractat en aquest intergrup, doncs, vostè s'hi ha sentit..., ha sentit, diguem-ne, que el treball que es portava a terme realment era positiu i feia fer un salt endavant, no?

Ha abordat després els temes, els grans temes que tenim sobre la taula, no? I el primer, òbviament, i que ja se n'ha parlat abans..., ha parlat de la crisi constitucional europea, que com a canvi representa una oportunitat. I és veritat, però a mi abans m'ha quedat en el tinter una pregunta que, en tot cas..., ha intervingut el meu company, però que crec que també li puc fer a vostè, perquè surt..., que és el tema de Polònia. Perquè a mi m'ha preocupat una cosa del tema de Polònia, que és el que pugui representar d'un cert canvi en les regles del joc, no?, d'un cert model de regles del joc, d'un país que s'incorpora per primera vegada, i que això pugui servir una mica de model de països que estan en vies d'incorporació. I aquest és el perill que li veig, no?

Fins ara això no s'havia donat, les regles del joc jo crec que eren molt clares, i en aquest moment potser la població que està interessada en Europa li fa una miqueta la sensació que tot plegat i tot el que ha passat aquests darrers dies està una mica penjat per un fil –jo no crec que estigui tan penjat per un fil com sembla, eh?– però, en tot cas, sí que fa una mica la sensació, i poc confort, el fet de pensar que un país com Polònia, evidentment, que defensa el seu, però diu: «Bé, ara sí, i miri, demà, sap què?, doncs, com que ja canvia la persona que presideix la Unió Europea, en aquest cas, miri, ens ho repensarem i ho hem de tornar a parlar»..., això, aquest possible canvi de regles del joc, o sensació que això és possible, no sé si vostè pensa que això pot tenir una influència en la posterior incorporació de països, no?, que vegin que aquí ja comença a ser tot possible.

M'alegra, de totes maneres, que comparteixi vostè també que qualsevol consulta que es pugui o que s'hagi de fer sobre un possible nou tractat europeu sigui de forma generalitzada, que es faci a tot Europa al mateix temps, i que estigui, a més, per sobre i desvinculat de les polítiques de cada país que, realment, jo crec que influeixen de manera moltes vegades negativa o positiva, no?, però, en tot cas, s'hauria de desvincular del que són les polítiques aquestes.

Per tant, aquestes tres o quatre preguntes que li he fet..., sí que li agrairia, doncs, que em donés la seva opinió respecte a això.

Moltíssimes gràcies per la seva compareixença.

El president

Gràcies, senyora Fortuny. En nom del Grup Parlamentari del Partit Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la senyora Pia Bosch. Quan vulgui.

La Sra. Bosch i Codolà

Moltes gràcies, senyor president. Moltes gràcies, senyor Bernat Joan, per la seva compareixença avui aquí. Li vull agrair en nom del nostre grup parlamentari. Realment li agraeixo l'explicació, que ha estat prolixa i molt clara, i, a més a més, el to humà i personal que li ha donat, que també ha fet, doncs, que ens féssim una idea, jo crec que força clara, de quina ha estat la seva tasca en aquests darrers temps.

No em voldria repetir amb el que diran la resta de grups parlamentaris i, per tant, tot i que sé i coneixem, també, pels mitjans de comunicació, la seva tasca en els temes de defensa del multilingüisme, m'agradaria plantejar la meua pregunta sobre una altra de les qüestions que ens ha explicat, perquè aquesta jo no la coneixia i m'ha suscitat, doncs, més curiositat, i és la seva tasca com a vicepresident d'aquesta Assemblea Interparlamentària Àfrica - Carib - Pacífic - Europa. Perquè em sembla que aquesta és una forma molt clara, aquesta manera de treballar en aquesta Assemblea Interparlamentària, de fer realitat o de treballar o d'avançar en aquesta línia de quin ha de ser el paper d'Europa en un entorn creixentment globalitzat i creixentment mundialitzat. I de quina manera, doncs, Europa pot ésser aquesta potència que lluita contra la violència, contra el terror per remarcar èticament la globalització i, per tant, doncs, fer realitat aquest paper, que a nosaltres ens sembla que ha de tenir Europa. No en el sentit que Europa sigui una ONG, com ens advertia el senyor Védrine el dia de la seva compareixença, no és aquesta la nostra idea, però sí que la idea que Europa ha de ser aquesta mena de potència amb rostre humà i que té uns valors ètics que estan a la base, i que són l'horitzó d'aquest nostre projecte europeu.

I la pregunta és molt senzilla. Ens ha esmentat una mica, de passada, la importància que vostè ha vist que tenia els temes de drets humans en els països amb els quals s'estableixen relacions de cooperació al desenvolupament, i la importància de la igualtat entre els homes i les dones. Jo el que li voldria preguntar és si vostè pensa que en les polítiques de cooperació al desenvolupament, europees, i no vull dir només les que es fan des de la Unió Europea, sinó les que es fan des dels diferents països membres de la Unió, es té prou present una qüestió de la qual hem sentit a parlar de vegades, però que després a l'hora d'establir aquests acords no sé si és prou present. I és la importància d'establir aquestes condicions de drets de les dones, la importància de la salut maternoinfantil, la importància de totes aquelles actuacions que tinguin el focus posat en les dones com un element clau per al desenvolupament d'una societat. Quina és la seva visió i si en aquesta qüestió, doncs, la Unió Europea té les coses suficientment clares. Prefereixo, doncs, enfocar la nostra pregunta aquí.

Vostè sap que nosaltres algunes de les opinions que vostè ha expressat, per descomptat, no les compartim, som de grups polítics diferents, i la nostra manera de pensar

quina ha de ser la vinculació de la nació catalana amb la Unió Europea no és la mateixa que la que vostè ens ha expressat, però això, diguem, és un tema que jo crec que serà preguntat per altres grups i, per tant, jo li enfoco la meua pregunta en aquest sentit perquè desconeixia aquesta faceta de la seva tasca parlamentària, la trobo molt valuosa també, i em sembla, doncs, que ens pot ajudar a veure una mica més quines són aquestes feines que es fan des del Parlament Europeu, que potser a vegades no coneixem amb tanta profunditat.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora Bosch. Ara té la paraula la senyora Marta Cid, en representació del Grup d'Esquerra Republicana.

La Sra. Cid i Pañella

Gràcies, senyor president. Gràcies al senyor, i company, Bernat Joan, per la seva exposició, per la seva claredat també en l'exposició i la seva sinceritat. Realment, com deia, dintre dels àmbits en què ell ha treballat el tema de la llengua i, en aquest cas, de la nostra, no?, de la presència de la nostra llengua al Parlament Europeu, doncs, no se n'ha sortit de quins eren els seus objectius, tot i la seva capacitat de treball i la quantitat d'iniciatives que han pres respecte a això.

En segon lloc, també, pel que fa referència a la seva tasca dins de la Comissió al Desenvolupament, aquí jo he de dir que, certament, vam tenir la legislatura passada aquí al Parlament alguna trobada respecte a això, perquè des de la Direcció General per al Desenvolupament ja s'havia treballat en objectius d'àmbit educatiu i, a més a més, això ens havia fet, doncs, coincidir amb alguns d'aquests espais de cooperació per part del Govern de Catalunya.

Jo li voldria centrar..., en dues qüestions, i no voldria fer-les de caire de reflexió filosòfica, sincerament. El que passa és que en el tema de la construcció europea, certament, és difícil no caure en aquest parany, no? En primer lloc, jo el que li voldria dir o preguntar, a tall del que és l'actualitat avui, pel que fa a aquesta esmentada crisi, que vostè ha vist d'una manera molt positiva i li diu que servirà per anar a més, no?, una crisi d'aquesta és constructiva, però, realment, hi existeix. I de vegades jo he reflexionat que, possiblement, aquestes crisis que es van produint cíclicament en el creixement europeu no són fruit, precisament, perquè les eines de construcció no són les que haurien de ser. Vull dir, a Europa cada vegada es veu més clarament que té unes fases constructives molt polièdriques, per entendre'ns, que vistes des de moltes òptiques diferents pots fer lectures molt diferents també, no?, de molta complexitat. Clar, quan eren sis, o set, o deu estats els que feien de llast, que s'havien de posar d'acord, potser s'enllestia més aviat, ara en són molts més.

La pregunta és: pot vetar Polònia? O la pregunta és: pot existir el dret a veto des de la construcció europea? Aquesta jo crec que és una qüestió instrumental importantíssima, perquè, clar, si ho pot fer França, que ho ha pogut fer sempre, no?, per què ara no ho pot fer Polònia? O per què

no està tan ben vist que ho pugui arribar a fer Polònia, m'explico? Potser perquè els que van iniciar la construcció europea tenien molt clar que era una eina a negociar però no a utilitzar, però el cert és que existeix, no?

La segona qüestió que jo em plantejaria és el paper del Parlament Europeu en tot aquest procés. I fins i tot jo li diria, fent un escaló més avall, que en això no vull dir que sigui inferir dels altres parlaments respecte al Parlament Europeu. Jo em penso que vostè, senyor Bernat Joan, n'és conscient, que aquest entramat de relació de la construcció europea és molt i molt complicat. Els parlaments estatals se senten menystinguts moltes vegades pel mateix funcionament del Parlament Europeu, ja no diguéssim papers com el Parlament d'aquesta cambra, que és un parlament legislatiu, no?, que això ja ens distingeix respecte d'altres. Però jo crec que vostè és plenament conscient que aquesta interrelació entre parlaments, que seria la pròpia d'una construcció europea, de tots els ciutadans i ciutadanes, és una «maranya» molt i molt complicada, i al final sempre acabes topant amb el Consell d'Estat, d'estats en aquest cas, no? Vostès també ho saben perquè els retornen estudis i documents que vostès fan. Per tant, jo diria que en aquesta construcció europea hi ha alguna cosa més que el tema constituent pròpiament, sinó l'arquitectura. Quina opinió li mereix a vostè?

I, en tercer lloc, i que vostè n'ha fet esment, el tema lingüístic. Jo ja he començat fent-lo. Bé, allí on vostè ho ha deixat... Li'n veu sortida a la situació que tenim en aquest moment, o certament això és una quimera difícil d'arribar a tenir, no?, en la situació actual?

I ja per últim, i en tot cas felicitar-lo, no perquè hagi deixat de ser diputat de la cambra europea, sinó per haver estat elegit secretari general de l'Aliança Lliure Europea, aquesta agrupació de partits de la qual vostè feia esment fa un moment i que, per tant, li continua donant aquest paper i aquesta rellevància, i poder treure profit de la seva experiència en l'àmbit europeu.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora Cid. Ara correspon intervenir al senyor Jordi Montanya, en representació del Partit Popular.

El Sr. Montanya i Mías

Sí. Gràcies, president. Agrair-li, senyor Bernat Joan, la seva presència en aquesta comissió. Nosaltres serem molt breus. Vostè ha començat la seva intervenció dient que li semblava profitós, no?, comparèixer per donar comptes de la tasca duta a terme en aquests anys que ha estat com a eurodiputat. Nosaltres, per descomptat, que no li passarem comptes, però, en tot cas, els hi aprovàriem de sobres, tot i que des d'una òptica, com és lògic, no?, diferent. Però quan es treballa en positiu i es treballa amb voluntat de millorar, doncs, lògicament s'ha de reconèixer la feina i la tasca que es desenvolupen. I des del nostre grup parlamentari així ho fem en aquest acte.

Jo només volia fer o plantejar dos qüestions molt concretes. Aquí s'ha dit que la Unió Europea, lògicament, el futur de la Unió Europea no passa per ser una ONG.

Nosaltres, en certa manera, hi estem absolutament d'acord, no?, però... Europa està deixant de ser un referent mundial, està deixant de ser la icona que havia estat fins ara; la icona que era, doncs, l'Amèrica del Nord –els Estats Units–, Europa, que eren dos grans motors de les economies mundials. Hi ha tota la zona del con sud, les economies emergents de la Xina, de l'Índia, que fan que, lògicament, Europa estigui perdent el pes específic que havia mantingut fins ara i que, possiblement..., a nosaltres no ens agrada gens la possibilitat que ens convertim en una gran ONG, però sí que possiblement acabi sent un gran parc temàtic, el que és Europa.

I sobre això sí que ens agradaria que es pronunciés quin és la seva òptica, no? Més que més perquè els futurs –ens agradi o no– dels països els marquen d'una manera molt important els cicles econòmics mundials, en aquest cas, màxim en el món globalitzat que estem.

Per això ens agradaria..., si no estem patint, possiblement, una pèrdua d'identitat del fet europeu propiciat, per un cantó, pel tema de la globalització; en segon lloc, per la pèrdua de la icona o del referent a nivell mundial que era Europa, i que cada cop ho és menys, i, en tot cas –que abans s'ha plantejat en l'anterior compareixença–, quins creu que són els límits de la construcció europea.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor Montanya. Ara correspon, en darrer lloc, intervenir el senyor Salvador Milà, en representació del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Té la paraula.

El Sr. Milà i Solsona

Moltes gràcies, senyor president. Senyor Bernat Joan, primer de tot, agrair-li la col·laboració que sempre hem tingut de vostè quan vam tenir ocasió de visitar el Parlament Europeu i les trobades que havíem tingut.

I, en aquest sentit, li voldria demanar una reflexió, que, bé, no li he sentit, o, en tot cas, m'agradaria que desenvolupés, sobre quin creu vostè que és el nivell de cooperació i de col·laboració entre els diferents eurodiputats catalans a la cambra d'Estrasburg, és a dir, a la cambra del Parlament Europeu. I si realment hi ha alguns objectius comuns amb què coincideixin, amb quins grups i com es desenvolupen en aquesta tasca.

I amb això li voldria també demanar una mica més de concreció sobre la seva valoració. Com valora vostè, si positivament o críticament, el que s'ha assolit fins ara amb el reconeixement del català a nivell de les institucions europees? I si ens pot fer cinc cèntims dels obstacles inesperats que ha trobat –aquest mateix reconeixement– en l'àmbit del Parlament Europeu, que hauria de semblar el més procliu, el més obert, el més participatiu, el més democràtic..., a les diferents realitats dels pobles d'Europa. I ara ens trobem amb la paradoxa que hi ha millor reconeixement, dintre de la limitació, però, com a mínim hi ha una cooficialitat amb un pronunciament exprés per part del Govern de l'Estat espanyol, que és poca cosa en el sentit de les llengües cooficials d'Espanya –traducció dels tractats, dret de petició en el

nostre idioma– i que en canvi en el Parlament Europeu això no hagi avançat.

Jo crec que valdria la pena que d'aquest aspecte sí que quedés constància aquí, fins i tot perquè és un tema no tancat i veure com ho podem desenvolupar en el futur.

Res més, reiterar-li les gràcies i bona tasca en la seva contribució a la construcció d'aquests partits polítics europeus a què vostè s'ha referit, i que també m'agradaria que fes cinc cèntims si no creu que hauran de tenir unes característiques molt globals, és a dir, que no podem anar..., és a dir, precisament per fomentar aquesta participació de la ciutadania europea votant, com vostè ha expressat, no haurem d'anar a grans, diríem, federacions o paraigües en els quals diferents sensibilitats en els nivells europeus es puguin agrupar en tres, quatre, com a molt quatre grans famílies europees, que llavors permetin ajuntar forces i expressar-se després en l'àmbit nacional corresponent amb la seva singularitat, però que, en canvi, pot haver-hi una coincidència, com ja es produeix en els grups parlamentaris europeus.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor Milà. I ara, doncs, correspon al senyor Bernat Joan, doncs, contestar les seves preguntes o completar les seves reflexions. Quan vulgui.

El Sr. Bernat Joan i Marí

Molt bé, miraré de respondre totes les preguntes, evidentment, crec que són molt enriquidores i que permetran, doncs, acabar de fer una panoràmica més completa d'aquesta exposició que jo els he volgut fer avui aquí.

Em demanava la senyora Fortuny si tot allò que fa tuf, olor d'identitat no crea algun tipus d'al·lèrgia dins la Unió Europea. Crec que cada vegada menys, és a dir, tinc la sensació –pel que jo he pogut veure des de fora, perquè, clar, d'una manera directa és la primera vegada, no?, ha estat la primera vegada– que en creava més i que era més confusoriari fa uns anys que no ho és ara, sobretot perquè el terme «nacionalisme» no s'entén igual a nivell internacional com l'entendem aquí. Quan es parla de nacionalisme a Alemanya, o quan es parla de nacionalisme al Regne Unit, o quan es parla de nacionalisme a Itàlia, vénen al cap unes coses molt diferents de quan se'n parla a Catalunya, no?

En aquest sentit, jo crec que sí que hem aconseguit fer forat, perquè s'entengui, que no tot fa referència al mateix, i que el nacionalisme que nosaltres propugnam és integrador, no vol menystenir drets de ningú i no vol eliminar identitats i trets característics de cap dels grups humans que avui dia viuen dins les nostres societats, que totes són complexes i diverses.

Per tant, crec que, efectivament, potser encara la cosa no està tan clarificada com ho hauria d'estar, però que en aquest sentit hi tenim una responsabilitat i una tasca a fer que és important.

Quant a la cooperació i al desenvolupament, ha fet una pregunta que és molt interessant, que és: «Què passa amb aquells que estan en una situació més precària?»

Clar, aquest és el gran tema, aquest és un dels grans temes, perquè, anem a veure, si no hi ha unes certes condicions en els estats receptors de la cooperació al desenvolupament, pot passar allò que passava a la Nicaragua de Somoza, no?, que les elits governants, en una situació de dictadura i que ningú els pugui fiscalitzar allò que fan, doncs, dilapidin la cooperació al desenvolupament.

Per tant, això és una qüestió interactiva, és a dir, nosaltres hem de treballar per pressionar els estats que reben aquesta cooperació, o per rebre aquesta cooperació, perquè implementin tota una sèrie de mesures que afavoreixin la transparència, que afavoreixin la democràcia i que afavoreixin qüestions, com per exemple, això de l'accés a l'educació. Per tant, també és una interacció de tipus dinàmic, i ens obliga, doncs, a un esforç suplementari que és necessari de fer.

Què hem fet a l'intergrup de minories nacionals, regionals constitucionals i nacions sense estat que hagi valgut la pena? Bé, jo crec que aquí s'hi ha fet una feina important, que és un seguiment, per exemple, de l'aplicació als diferents estats de la carta a les llengües minoritàries, que com vostè sap hi ha alguns estats encara que fins i tot no l'han signada, no? Doncs, en aquells que l'han signada s'ha fet un seguiment, jo crec que bastant interessant, sobre com s'aplica i sobre quins sistemes són els que funcionen i quins són els que no funcionen tant, en la garantia dels drets lingüístics, per exemple.

I, en aquest sentit, he de dir que en l'informe que es va fer sobre l'Estat espanyol, el sistema educatiu català, per exemple, quedava molt bé. És a dir, i que va aixecar unes certes butllofes, doncs, perquè en aquest informe es deia que a comunitats autònomes com Navarra o com el País Valencià no es garantia aquesta igualtat de drets d'accés a la pròpia llengua i la pròpia cultura i, en canvi, sí que, per exemple, estava plenament garantit a Catalunya.

I també ens ha servit, també, per conèixer moltes situacions diverses, i per després poder desplegar una activitat parlamentària al voltant d'això. Avui dia hem tingut allí convidats, des de la minoria eslovenoparlant de la Caríntia d'Àustria, passant pels corsos, passant per llengües en situació precària en molts llocs d'Europa. I a partir dels informes i a partir de les feines que allí s'han fet, hem pogut desplegar la nostra feina, i fins i tot ha ocasionat que un parlament nacional concret, que és el Parlament d'Hongria, hagi elaborat tot un recull de legislació d'arreu del món sobre protecció de la diversitat lingüística i cultural, que per mi és un instrument molt interessant, no?

La qüestió de si Polònia, un nou estat membre que es planta i que actua molt en clau nacional, pot canviar o no les regles del joc, francament, jo esper que no. Polònia ha fet uns moviments pendulars des d'un punt de vista polític molt clars, té un Govern que, si més no, és peculiar, i jo crec que no serveix massa com a referència per allò que puguin ser els moviments de cara al futur dins la Unió Europea, no? Crec que la mateixa Polònia acabarà reequilibrant –reequilibrant– les coses, i potser en alguns temes n'han fet un gra massa. Vull dir, el Parlament Europeu es va plantar amb una amplíssima majoria a favor de Bronislaw Geremek quan des de Polònia li volien treure la condició d'eurodiputat, no?

Per tant, jo crec que com a referència no serà significativa i no ha de ser rellevant, i que, justament, allò que hem d'intentar és el contrari, és a dir, que el dret a veto no sigui una cosa que marqui el futur de la Unió Europea, sinó que sigui realment la voluntat i la decisió de la majoria dels europeus allò que marqui, no?

En la qüestió del desenvolupament, el tema de la igualtat de drets, de drets civils, de la igualtat de drets entre homes i dones, etcètera, fonamental. S'ha demostrat que una de les variables que fa que la cooperació al desenvolupament sigui més eficaç és que s'avanci en la igualtat entre dones i homes. Això és un element que d'una manera sistemàtica en tots els països que formen part de l'ACP, que són vuitanta-set, hi ha estudis fets bastant exhaustius, i molt interessants en aquest sentit, doncs, vénen a demostrar que en la mesura en què s'avança en la igualtat de gènere s'avança també en l'eficàcia de la cooperació al desenvolupament.

Basti una dada que per mi és rellevantíssima. Que és que al voltant d'un 65-70 per cent dels microcrèdits que es concedeixen als països del Tercer Món, de països en vies de desenvolupament, són demanats, gestionats i portats endavant per dones. I, per tant, crec que és d'aquestes qüestions que aparentment no tindrien perquè tenir una rellevància econòmica directa, però que després quan s'analitzen les conseqüències, doncs, es veu que sí que la tenen.

Per tant, evidentment, des de l'Assemblea Interparlamentària Àfrica - Carib - Pacífic - Unió Europea, allò que sí que hem fet i a què entenc que hem de donar rellevància és el fet que les associacions que treballen per la igualtat de gènere a països, moltes vegades amb unes condicions molt difícils, perquè, clar, hi ha unes barreres culturals, hi ha uns estadis històrics –si volem–, hi ha uns condicionants de moltes tipologies diferents que hi afecten..., doncs, crec que és molt important treballar, justament, per donar suport a aquestes associacions, per donar suport a les persones que treballen per la igualtat de gènere, per moltes raons, i una d'elles, si vol molt freda, és l'eficàcia econòmica.

És a dir, crec que particularment he de dir que ha estat unes de les parts més gratificants de la feina al Parlament Europeu, i que quan vàrem anar a Mali, a Bamako, i vàrem poder veure que hi havia tota una sèrie..., molt majoritàriament dones, que havien fet unes petites empreses amb telers –a Mali es fa cotó del millor del món, i difícilment el poden exportar per mor del proteccionisme europeu sobre el mateix cotó i el proteccionisme americà i aquestes coses, no?–, doncs, veure que havíem, d'alguna manera, contribuït que barris amb molta gent milloressin el seu nivell de vida gràcies a aquestes disposicions, francament, és de les coses que dóna alegria de poder constatar.

Per tant, crec que sí que la cooperació al desenvolupament hauria d'anar lligada amb la defensa de la igualtat de gènere, amb la defensa dels drets civils i amb la defensa d'unes condicions democràtiques.

Quant a les dues qüestions que m'havia comentat la diputada Marta Cid, la qüestió de la crisi en la construcció europea i la qüestió del dret a veto, efectivament, com ja he dit abans, jo crec que s'ha de superar aquest estadi en què

un estat pot vetar unes determinades qüestions i s'ha de deixar pas a una expressió democràtica de la majoria dels europeus; per tant, que hem de treballar, justament, perquè les decisions es prenguin a nivell de tot Europa, perquè les decisions no puguin ser vetades per un estat i, per tant, perquè els estats perdin, cosa que és absolutament lògica quan es crea una unitat política d'aquest tipus, una part de la seva sobirania en favor d'aquesta nova entitat, d'aquest nou projecte que entre tots estem construint, que és la Unió Europea. Per tant, evidentment, entenc que s'hauria de superar això i que hem d'avançar en aquest sentit.

Quant a la qüestió de la situació de la llengua catalana i del seu futur en el Parlament Europeu, bé, he de dir que l'anterior vegada que jo havia estat aquí al Parlament de Catalunya, fa molt poc temps, va ser per fer una roda de premsa, i per... Bé, per tenir una entrevista amb el president del Parlament i per fer una roda de premsa juntament amb Maria Badia, del Partit Socialista, amb en Raül Romeva, d'Iniciativa i amb n'Ignasi Guardans, de Convergència i Unió, per defensar conjuntament la presència oficial, normal, del català a Europa. Crec que en aquesta qüestió, i en d'altres, que hi feia referència abans en Salvador Milà, hem tengut una unitat d'acció i hem tengut un sentit comú, en sentit estricte, és a dir, hem treballat conjuntament en defensa d'unes coses que per nosaltres són fonamentals i amb les quals hi ha consens.

Vull dir, aquí hem anat directament perquè hi hagi un reconeixement... Jo pensava –ingenu de mi, perquè, clar, jo no hi tinc tanta experiència com la majoria de vostès–, jo pensava que la qüestió del català cauria per pura necessitat estadística. És a dir, quan veus això..., no ho sé, que no hi ha cap altra llengua amb 9 milions de parlants, que sigui ensenyada i que s'ensenyi a no sé quantes universitats, que tenguí electorats escampats per tot el món i amb la qual cada any s'hi publiquin cinc mil i escaig de títols nous, que no sigui plenament oficial de la Unió Europea, dius: «Bé, per una qüestió purament estadística, doncs, la cosa acabarà caient.» Però, evidentment, després les coses no funcionen d'aquesta manera. En política les coses no van d'aquesta manera, no?

Per tant, hem hagut d'ajuntar esforços, hem hagut d'unir esforços, perquè, efectivament, es produís aquest reconeixement. Malauradament, hem tengut obstacles, hem tengut obstacles dins del mateix Parlament Europeu. Ens trobam en una situació completament kafkiana, que és que totes les institucions de la Unió Europea per implementació del memoràndum que va presentar l'Estat espanyol i per acord amb aquestes institucions es pot fer servir el català. Per posar un exemple, José Montilla, actual president de la Generalitat de Catalunya, quan era ministre d'Indústria va poder parlar en català en el Consell de la Unió Europea, i en canvi... Per cert, hi va parlar també el representant de les Illes Balears al Comitè de les Regions, que és un senyor que a les Illes Balears no parla mai en català, però que a Brussel·les hi va parlar tot el temps. És a dir, això demostra, senzillament, que les qüestions aquestes estadístiques no van, i que d'altra banda hi ha una qüestió que és molt important, que és que allí on seria més visible, que és al Parlament, ha estat obstaculitzat. I ha estat obstaculitzat malauradament –jo pens que fonamentalment– des d'un sector que com a mínim té vinculació amb Catalunya i

un vicepresident molt destacat a la Mesa del Parlament Europeu.

De tota manera, jo esper que les coses, també les circumstàncies, en aquest sentit, vagin canviant i caiguin pel seu propi pes. Si avui dia es pot funcionar en català al Comitè de les Regions, si es pot funcionar en català a la Comissió, si es pot funcionar en català al Consell, si tots els ciutadans es poden adreçar i rebre resposta en català des de la Unió Europea i si es poden donar totes aquestes circumstàncies, per què no l'únic ja, el darrer que falta, que és que els diputats hi puguin parlar al Ple, no s'ha d'implementar? No té gaire sentit.

De fet, les persones que he esmentat abans que vàrem comparèixer aquí havíem escrit abans al president del Parlament, a Hans-Gert Pötering, i li havíem comentat la qüestió que com a ciutadans ens podem adreçar en català al Parlament Europeu i ser-hi respost, però com a diputats no. I, va passar una cosa molt interessant, que és que el senyor Hans-Gert Pötering ens va respondre en català, per escrit. (*Rialles.*) O sigui, que ja alguna cosa, alguna cosa hi ha feta, no?

I, finalment, bé, quant al futur de la Unió Europea –deia en Jordi Montanya– no passa per ser una ONG i la Unió Europea està perdent pistonada o pes amb relació..., davant d'altres potències emergents del món com la Xina, o com l'Índia, etcètera. Efectivament, jo sóc dels qui pensa que s'han de fer reorientacions i s'han de fer reformes importants perquè Europa sigui competitiva amb la resta del món, i això pot no ser gaire ben vist en segons quins cercles i pot dur a haver de portar canvis importants de mentalitat, però entenc que s'ha de fer i entenc que és una de les tasques i un dels reptes que ara mateix tenim per davant.

Ara bé, és cert que Europa hi pot aportar, en aquest món, un aspecte, si es vol ètic, si es vol de no reduir-ho tot a una visió economicista, que és important també, no?, i que vostè abans hi feia referència. Però també estic d'acord que Europa no pot quedar convertida en un parc temàtic o en un balneari de la resta del món, sinó que ha de tenir un dinamisme propi, ha de tenir una presència guanyada a pols.

De les mentalitats i de les coses que s'hagin de canviar i de les reformes que s'hagin de fer perquè això sigui possible, d'ara endavant, doncs, se n'hauran de fer molts, de debats. I crec que, justament, aquestes són les qüestions fonamentals a partir d'ara.

El president

Molt bé, doncs, donem per acabada la compareixença i la comissió que estava convocada per avui.

I demano ara als portaveus i als caps de la Mesa que només amb dos minuts fixem aquesta propera reunió que tenim per parlar del futur, de les futures sessions, i sobretot del que alguns han plantejat a la sessió del setembre que podria tractar sobre el tractat europeu.

I, per descomptat, tornar a agrair la presència, doncs, al senyor Bernat Joan.

La sessió s'aixeca a tres quarts de set del vespre i un minut.